

Art. 5. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Terminy i sposób przejmowania spraw inwalidzkich od władz skarbowych przez organa administracji zaopatrzenia inwalidzkiego, przewidziane dekretem niniejszym, ustali Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu w drodze zarządzenia.

3. Do czasu przejęcia spraw inwalidzkich przez organa administracji zaopatrzenia inwalidzkiego (ust. 2) władze skarbowe załatwiają je w dotychczasowym zakresie.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Adam Kuryłowicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Obrony Narodowej:
Piotr Jaroszewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikolajczyk

84

D E K R E T

z dnia 28 stycznia 1947 r.

o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

C Z Ę Ś C I.

Przepisy ogólne.

D Z I A Ł I.

Właściwość władz i organów egzekucyjnych.

Art. 1. 1. Do przymusowego ściągania świadczeń pieniężnych, które mogą być ściągane na podstawie obowiązujących przepisów w trybie administracyjnym, oraz do składania wniosków o wszczęcie i do popierania egzekucji sądowej tych świadczeń w przypadkach, w których droga egzekucji sądowej jest przewidziana w niniejszym dekrete, właściwe są urzędy skarbowe, jeżeli dekret niniejszy nie dopuszcza wyjątków.

2. Minister Skarbu może poruczyć w drodze rozporządzenia przymusowe ściąganie

określonych rodzajów świadczeń pieniężnych, przypadających na rzecz Skarbu Państwa, innym władzom administracji skarbowej niż wymienione w ust. 1.

3. Rada Ministrów może poruczać w drodze rozporządzenia przymusowe ściąganie niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych innym władzom niż wymienione w ust. 1. Władze te będą mogły stosować tylko te środki egzekucyjne, które przewidziane są w dziale I, w dziale II rozdział I, z wyjątkiem egzekucji z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych, zabezpieczonych na nieruchomościach, oraz w dziale III rozdział II części II niniejszego dekretu. Poza tym do postępowania egzekucyjnego tych władz będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy niniejszego dekretu.

4. Rada Ministrów może wyłączać w drodze rozporządzenia spod działania niniejszego dekretu przymusowe ściąganie niektórych świadczeń pieniężnych. Rozporządzenia te określa rodzaje świadczeń pieniężnych, podmioty uprawnione do ich ściągania oraz przepisy, które będą miały zastosowanie do przymusowego ściągania tych świadczeń.

Art. 2. 1. Władzami egzekucyjnymi są:

- a) urzędy skarbowe lub inne organa administracji skarbowej, o których mowa w art. 1 ust. 2 — jako władze I instancji,
- b) izby skarbowe — jako władze II instancji — w granicach swego terytorialnego zakresu działania.

2. Zastępczymi władzami egzekucyjnymi są władze, którym Rada Ministrów poruczy na podstawie art. 1 ust. 3 przymusowe ściąganie niektórych świadczeń pieniężnych.

3. Ilekroć w niniejszym dekrete jest mowa o urzędzie skarbowym, należy przez to rozumieć również inny organ administracji skarbowej, któremu na podstawie art. 1 ust. 2 zostanie poruczone przymusowe ściąganie określonych rodzajów świadczeń pieniężnych.

Art. 3. 1. Organem egzekucyjnym jest porbca skarbowy lub inny funkcjonariusz upoważniony przez władzę egzekucyjną do przeprowadzenia czynności egzekucyjnych.

2. W miastach, będących siedzibą kilku urzędów skarbowych obejmujących okręgi miejskie, właściwość organów egzekucyjnych każdego urzędu skarbowego w zasadzie rozciąga się na teren właściwego urzędu skarbowego, a w przypadkach gdy cel egzekucji tego wymaga — na cały obszar miasta.

Art. 4. Czynności urzędu skarbowego i organu egzekucyjnego są ważne niezależnie od tego, czy dokonane zostały przez właściwy miejscowo urząd skarbowy lub organ egzekucyjny.

Art. 5. 1. Ogólne kierownictwo, nadzór oraz piecza nad należytym i jednolitym wykonywaniem przepisów w zakresie egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych należy do Ministra Skarbu.

2. W przypadku poruczenia na podstawie art. 1 ust. 3 przymusowego ściągania świadczeń pieniężnych władzom samorządu terytorialnego uprawnienia wynikające z ustępu poprzedzającego w odniesieniu do tych władz służą Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej bądź z Ministrem Ziem Odzyskanych.

Art. 6. 1. Egzekucja w trybie administracyjnym jest dopuszczalna:

- a) z ruchomości,
- b) z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych,

c) z pożytków i dochodów z nieruchomości przez zarząd przymusowy,

d) z przedsiębiorstw przez zajęcie, zarząd przymusowy i wydzierżawienie przedsiębiorstwa.

2. Egzekucja:

a) z nieruchomości łącznie z przynależnościami,

b) z własności górniczej i prawa wydobywania żywic ziemnych,

c) z kolei żelaznych,

d) z handlowych statków morskich i statków żeglugi śródlądowej —

dopuszczalna jest tylko w drodze sądowej.

3. Egzekucja sądowa może być wszczęta tylko wówczas, gdy środki egzekucyjne przeprowadzone w trybie administracyjnym okazały się niedostateczne.

Art. 7. 1. W razie zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej co do przedmiotu lub prawa majątkowego administracyjny tytuł wykonawczy, łącznie z protokołami dokonanych czynności, zostanie przekazany sądowi celem łącznego prowadzenia dalszej egzekucji. W tym przypadku czynności egzekucyjne, dokonane w toku egzekucji administracyjnej, mają w sądowym postępowaniu egzekucyjnym te same skutki pod względem mocy prawnej co czynności dokonane w toku egzekucji sądowej.

2. W razie zbiegu egzekucji administracyjnej prowadzonej przez urząd skarbowy z egzekucją administracyjną prowadzoną przez inną władzę (art. 1 ust. 3) przeciwko temu samemu dłużnikowi akta egzekucyjne zostaną przekazane urzędowi skarbowemu celem dalszego prowadzenia egzekucji. Czynności, dokonane przed przekazaniem tych akt, zachowują moc prawną.

D Z I A Ł II.**Ogólne przepisy o postępowaniu.**

Art. 8. 1. Wierzycielem w rozumieniu niniejszego dekretu jest władza lub instytucja uprawniona na podstawie obowiązujących przepisów do żądania ściągnięcia świadczeń pieniężnych w trybie administracyjnym.

2. Dłużnikiem w rozumieniu niniejszego dekretu jest każda osoba, na której ciąży obowiązek wykonania świadczenia pieniężnego na rzecz wierzyciela.

Art. 9. Skargi na czynności organu egzekucyjnego mogą być wnoszone do urzędu skarbowego w terminie tygodniowym od daty czynności.

Art. 10. Na decyzję urzędu skarbowego wydaną w toku postępowania egzekucyjnego nie ma zażalenia, chyba że dekret niniejszy stanowi inaczej.

Art. 11. 1. Termin do wniesienia zażalenia wynosi tydzień od daty ogłoszenia lub doręczenia decyzji.

2. Zażalenie na decyzję urzędu skarbowego oraz zastępczej władzy egzekucyjnej rozstrzyga ostatecznie właściwa miejscowo izba skarbowa. Zażalenie wnosi się do tej władzy, która decyzję wydała.

Art. 12. Skarga na czynności organu egzekucyjnego oraz zażalenie na decyzję urzędu skarbowego nie mają mocy wstrzymującej, chyba że dekret niniejszy stanowi inaczej. Urząd skarbowy może jednak wstrzymać dalsze kroki egzekucyjne; w tych przypadkach może on w miarę potrzeby uzależnić zawieszenie postępowania egzekucyjnego od dania zabezpieczenia przez dłużnika lub za dłużnika przez osoby trzecie.

Art. 13. 1. Przedstawiciel ustawowy dłużnika może wnieść zażalenie na decyzję oraz skargę na czynności dokonane w czasie, kiedy dłużnik nie był należycie zastąpiony. Termin do wnoszenia tych środków prawnych biegnie od daty, kiedy przedstawiciel ustawowy otrzymał zawiadomienie o toczącym się postępowaniu. Powtórzenia jednak czynności już dokonanych można żądać tylko wtedy, gdy przy wykonaniu czynności zaszło naruszenie praw dłużnika, nie mającego pełnej zdolności do działań prawnych.

2. Na decyzję urzędu skarbowego wydaną na skutek skargi, o której mowa w ustępie poprzedzającym, służy zażalenie.

Art. 14. 1. Osoba trzecia, roszcząca sobie jakiegokolwiek prawo do zajętego majątku lub jego części, powinna, przed wytoczeniem powództwa przeciwko wierzycielowi i dłużnikowi o zwolnienie spod egzekucji, zgłosić urzędowi skarbowemu pisemne żądanie zwolnienia, przedstawiając wszystkie zarzuty, które ma zamiar podnieść w powództwie, ze wskazaniem środków dowodowych; decyzja urzędu skarbowego powinna zapaść w ciągu dwóch tygodni.

2. Urząd skarbowy zawiesi postępowanie egzekucyjne co do zajętego majątku lub jego części, co do którego zgłoszono odpowiada-

jące przepisom ust. 1 żądanie zwolnienia spod egzekucji, do czasu wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, chyba że przedmiot ten uległ szybkiemu zepsuciu.

3. W razie niezachowania przez osobę trzecią przepisów, zawartych w ust. 1, ponieśże ona koszty procesu nawet wtedy, gdyby się z powództwem utrzymała.

Art. 15. 1. Decyzja urzędu skarbowego oraz zastępczej władzy egzekucyjnej może być, z zastrzeżeniem wynikającym z ust. 2 niniejszego artykułu, uchylona i zmieniona z urzędu w każdym czasie w trybie nadzoru przez izbę skarbową, o ile z decyzji tej strony lub osoby trzeciej nie nabyły żadnych praw.

2. Jeżeli zastępczą władzą egzekucyjną jest władza samorządu terytorialnego, uprawnienie przewidziane w ustępie poprzedzającym służy izbie skarbowej po zasięgnięciu opinii właściwego wydziału wojewódzkiego.

Art. 16. Organ egzekucyjny może upomnieć, a po bezskutecznym upomnieniu wydaleć osobę, która zachowuje się niewłaściwie lub przeszkadza jego czynnościom.

Art. 17. Organ egzekucyjny może zażądać pomocy organów bezpieczeństwa publicznego w razie oporu.

Art. 18. W przypadkach, nieunormowanych w niniejszym dekreście, stosuje się odpowiednio przepisy dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

D Z I A Ł III.

Czynności egzekucyjne.

Art. 19. 1. Podstawą egzekucji administracyjnej jest tytuł wykonawczy.

2. Tytułem wykonawczym jest tytuł egzekucyjny zaopatrzony klauzulą wykonalności.

Art. 20. Tytułami egzekucyjnymi są: decyzje, orzeczenia, postanowienia, zarządzenia, nakazy płatnicze oraz wykazy zaległości, wydane przez władze lub instytucje do tego uprawnione.

Art. 21. Tytuł egzekucyjny powinien zawierać:

- a) nazwę wierzyciela,
- b) imię i nazwisko (nazwę) dłużnika oraz jego adres,

c) dokładne oznaczenie należności i jej podstawę prawną,

d) datę i podpis oraz pieczęć wierzyciela.

Art. 22. 1. Klauzulę wykonalności na tytule egzekucyjnym umieszcza wierzyciel.

2. Klauzula wykonalności powinna zawierać poświadczenie wierzyciela z przytoczeniem podstawy prawnej, że tytuł egzekucyjny jest w drodze egzekucji administracyjnej wykonalny. Klauzula wykonalności powinna być zaopatrzona podpisem i odciskiem pieczęci wierzyciela.

Art. 23. Administracyjne tytuły wykonawcze są tytułami egzekucyjnymi egzekucji sądowej.

Art. 24. 1. Egzekucję wszczyna się na wniosek wierzyciela, skierowany do właściwego urzędu skarbowego.

2. We wniosku, do którego należy dołączyć tytuł wykonawczy wraz z odpisem oraz dowodem doręczenia upomnienia (art. 26), wierzyciel powinien wskazać imię, nazwisko i adres dłużnika, należność poszukiwaną, ewentualny przywilej pierwszeństwa jej zaspokojenia, z podaniem podstawy prawnej, nadto sposób egzekucji oraz zaznaczyć, że upomnienie zostało doręczone, a dłużnik należności nie uiścił, bądź też, że zachodzą okoliczności przewidziane w art. 26 ust. 2.

3. Wierzyciel w jednym wniosku może wskazać kilka sposobów egzekucji przeciwko temu samemu dłużnikowi.

Art. 25. Jeżeli zarządy gmin miejskich lub wiejskich pobierają należności innych wierzycieli w ich zastępstwie mogą one być upoważnione przez tych wierzycieli do zastępowania ich w postępowaniu egzekucyjnym (wierzyciel zastępczy) przed władzami egzekucyjnymi. W tych przypadkach zarządom gminnym przysługują te same uprawnienia w postępowaniu egzekucyjnym, jakie przysługują zastępowanym przez nie wierzycielom, chyba że dekret niniejszy stanowi inaczej.

Art. 26. 1. Przed skierowaniem do urzędu skarbowego wniosku o wszczęcie egzekucji wierzyciel powinien wysłać dłużnikowi pisemne upomnienie z zagrożeniem wdrożenia kroków egzekucyjnych, jeżeli w terminie tygodniowym od doręczenia upomnienia nie wpłaci wierzycielowi poszukiwanej należności.

2. Jeżeli świadczenie pieniężne dłużnik obowiązany jest obliczyć i uiścić bez doręczenia mu decyzji (nakazu płatniczego) wierzyciela, wysłanie upomnienia nie jest konieczne,

3. Jedno upomnienie może obejmować różne należności wierzyciela, poszukiwane u tego samego dłużnika.

4. Koszty upomnienia wynoszą 1% od zaległości, nie mniej jednak niż 5 zł, a nie więcej niż 200 zł. Do uiszczenia kosztów upomnienia obowiązany jest dłużnik. Koszty upomnienia przypadają wierzycielowi, a w przypadkach przewidzianych w art. 25 — gminie.

5. Obowiązek uiszczenia kosztów upomnienia powstaje z chwilą doręczenia upomnienia.

6. Podstawę obliczenia kosztów upomnienia stanowi ogólna suma egzekwowanej należności głównej, objęta każdym poszczególnym upomnieniem.

Art. 27. 1. Władza egzekucyjna nie jest uprawniona do badania słuszności roszczenia objętego tytułem wykonawczym. Służy jej jedynie prawo badania uprawnień wierzyciela do składania wniosku o przeprowadzenie egzekucji administracyjnej.

2. Na decyzję urzędu skarbowego odmawiającą przeprowadzenia egzekucji służy zażalenie.

Art. 28. Słuszność roszczenia wymienionego w tytule wykonawczym może być przez dłużnika kwestionowana tylko przed wierzycielem.

Art. 29. Przed przystąpieniem do wykonania czynności egzekucyjnej powinien organ egzekucyjny doręczyć dłużnikowi zarządzenie egzekucyjne łącznie z odpisem tytułu wykonawczego.

Art. 30. Na żądanie dłużnika lub osoby zastępującej go powinien organ egzekucyjny okazać zaświadczenie (legitymację służbową) władzy egzekucyjnej, upoważniające do wykonywania czynności egzekucyjnych.

Art. 31. 1. W dni niedzielne i ustawowo uznane za święta powszechne, jako też w porze nocnej czynności egzekucyjne można spełniać jedynie z mocy specjalnego pisemnego zarządzenia władzy egzekucyjnej.

2. Przystępując do wykonania czynności, organ egzekucyjny okaże dłużnikowi zarządzenie, wymienione w ust. 1.

Art. 32. Wierzyciel i dłużnik mają prawo być obecni przy czynnościach egzekucyjnych.

Art. 33. 1. Na żądanie wierzyciela lub dłużnika, a także według uznania organu egze-

kucyjnego mogą przy czynnościach egzekucyjnych być obecni świadkowie, nie więcej jednak jak po jednym z każdej strony.

2. Organ egzekucyjny powinien jednak przywołać jednego lub dwóch świadków, jeżeli dłużnik nie jest obecny lub został przez organ egzekucyjny wydalony, a nie zachodzi obawa udaremnienia egzekucji wskutek straty czasu na przywołanie świadków.

3. Świadcami mogą być także członkowie rodziny i domownicy dłużnika.

4. Świadcowie nie otrzymują wynagrodzenia.

Art. 34. 1. Jeżeli cel egzekucji tego wymaga, organ egzekucyjny zarządzi otworzenie pomieszczeń i schowków dłużnika oraz przeszuka jego pomieszczenia i schowki. Gdyby to nie wystarczyło lub gdyby dłużnik chciał się wydalić, organ egzekucyjny może przeszukać odzież, którą dłużnik ma na sobie.

2. Organ egzekucyjny może przeszukać odzież, którą dłużnik ma na sobie w każdym miejscu, gdzie dłużnika zastanie, jednak tylko na pisemne polecenie urzędu skarbowego, gdy zachodzi podejrzenie, że dłużnik posiada przy sobie przedmioty, do których może być skierowana egzekucja. Polecenie to należy dłużnikowi okazać przed rozpoczęciem czynności egzekucyjnej.

3. Przeszukania odzieży u kobiet powinna dokonać kobieta, wezwana przez organ egzekucyjny.

Art. 35. 1. W pomieszczeniach zajętych przez władze, urzędy państwowe i samorządowe, przez banki państwowe oraz przez przedsiębiorstwa państwowe czynności egzekucyjne mogą być spełniane po uprzednim zawiadomieniu kierowników.

2. W przypadkach prowadzenia egzekucji w pomieszczeniach wojskowych lub na statkach wojennych komendanci tych obiektów wojskowych wyznaczają organ wojskowy celem asystowania przy czynnościach egzekucyjnych.

Art. 36. 1. Na pobrane kwoty organ egzekucyjny wystawi pokwitowanie.

2. Pokwitowanie organu egzekucyjnego lub kasy urzędu skarbowego ma ten sam skutek prawny co pokwitowanie wierzyciela. Za pokwitowaną sumę władza egzekucyjna ponosi odpowiedzialność wobec wierzyciela.

Art. 37. 1. Suma pieniężna, otrzymana w postępowaniu egzekucyjnym, jeżeli nie ulega wydaniu, będzie wniesiona do depozytu kasy urzędu skarbowego.

2. Urząd skarbowy może zarządzić korzystne umieszczenie tej sumy w państwowej instytucji kredytowej, jeżeli to jest wskazane ze względu na wysokość sumy i na czas w ciągu którego ma być przechowana.

Art. 38. W przypadkach, w których niniejszy dekret przewiduje złożenie zabezpieczenia, powinno ono być złożone do depozytu kasy urzędu skarbowego w pieniądzu lub papierach wartościowych, w których według obowiązujących przepisów wolno umieszczać fundusze osób małoletnich. Przepis art. 37 ust. 2 ma odpowiednio zastosowanie.

Art. 39. Po ukończeniu postępowania egzekucyjnego urząd skarbowy zawiadomi wierzyciela o wyniku z wyjątkiem przypadków, gdy cała poszukiwana należność została przez władzę egzekucyjną w postępowaniu egzekucyjnym ściągnięta i wpłacona wierzycielowi.

D Z I A Ł E IV.

Zawieszenie i umorzenie postępowania.

Art. 40. Postępowanie podlega zawieszeniu:

- a) jeżeli okaże się, że dłużnik nie ma zdolności do działań prawnych i nie ma przedstawiciela ustawowego,
- b) w razie śmierci dłużnika; zawieszenie trwa aż do możliwości podjęcia egzekucji z udziałem spadkobierców zmarłego; jeżeli następcy prawni dłużnika nie objęli spadku albo nie są znani, sąd na wniosek urzędu skarbowego ustanowi kuratora celem zastąpienia zmarłego dłużnika; śmierć dłużnika, który w chwili śmierci miał prokurenta, nie powoduje zawieszenia egzekucji z majątku przedsiębiorstwa,
- c) na żądanie wierzyciela,
- d) w przypadku przewidzianym w art. 14,
- e) w czasie zawieszenia czynności władzy egzekucyjnej wskutek wojny lub innych przeszkód o charakterze siły wyższej,
- f) w innych przypadkach prawem przewidzianych.

Art. 41. 1. Władza egzekucyjna może uchylić dokonane czynności egzekucyjne lub postępowanie egzekucyjne zawiesić, jeżeli utrzy-

manie dokonanych czynności w mocy lub dalsze prowadzenie egzekucji jest szkodliwe dla dłużnika; zawieszenie postępowania należy w miarę potrzeby uzależnić od dania zabezpieczenia.

2. W razie odroczenia płatności lub rozłożenia na raty ściąganej należności pozostają w mocy wszelkie dokonane już czynności egzekucyjne.

3. Uchylenie dokonanych czynności lub zawieszenie postępowania, przewidziane w ust. 1, nie pociąga za sobą umorzenia należnych za dokonane czynności kosztów egzekucyjnych.

Art. 42. Jeżeli w toku egzekucji okaże się, że bezwzględne ściągnięcie należności spowoduje ruinę gospodarczą dłużnika, urząd skarbowy, po zbadaniu jego położenia ekonomicznego, może z urzędu lub na prośbę zawiesić postępowanie egzekucyjne albo tymczasowo ograniczyć egzekucję do kwoty, której ściągnięcie nie spowoduje wspomnianego skutku, albo w części lub w całości uchylić dokonane czynności egzekucyjne. O tym należy zawiadomić jednocześnie wierzyciela.

Art. 43. Postępowanie egzekucyjne zostanie umorzone:

- a) jeżeli egzekucja nie należy do władzy egzekucyjnej,
- b) na wniosek wierzyciela, z wyjątkiem wierzyciela zastępczego (art. 25),
- c) jeżeli ostatecznym orzeczeniem tytuł wykonawczy został pozbawiony skutków prawnych,
- d) jeżeli należności objęte tytułem wykonawczym zostały uiszczone lub umorzone,
- e) jeżeli egzekucja ze względu na przedmiot, do którego została skierowana, lub osobę, przeciw której została skierowana, jest niedopuszczalna,
- f) jeżeli jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych,
- g) jeżeli postępowanie egzekucyjne zostało zawieszono na wniosek wierzyciela na czas nieograniczony, a wierzyciel nie zażądał jego podjęcia przed upływem roku od dnia dokonania ostatniej czynności egzekucyjnej.

Art. 44. Organ egzekucyjny zaniecha czynności egzekucyjnej, jeżeli przed jej rozpoczęciem dłużnik udowodni odroczenie płatności,

rozłożenie na raty, zapłatę lub umorzenie należności.

Art. 45. Dłużnik może domagać się umorzenia postępowania egzekucyjnego lub uchylenia poszczególnych czynności egzekucyjnych z przyczyn, wymienionych w art. 43, a ponadto z tego powodu, że:

- a) zarządzenie egzekucyjne jest niezgodne z tytułem wykonawczym,
- b) zarządzono środki egzekucyjne, które nie są przewidziane w niniejszym dekrete.

Art. 46. Na decyzję urzędu skarbowego co do zawieszenia i umorzenia postępowania egzekucyjnego lub uchylenia poszczególnych czynności egzekucyjnych służy zażalenie.

D Z I A Ł V.

Ograniczenie egzekucji.

Art. 47. 1. Zwolnione od egzekucji są osoby i mienie, które nie podlegają orzecznictwu lub właściwości władz krajowych w myśl prawa międzynarodowego, zwyczajów międzynarodowych lub zawartych konwencji, wyjąwszy przypadki, gdy dłużnik lub jego zwierzchnik udziela zgody na egzekucję.

2. Egzekucja nie podlega ograniczeniu, jeżeli jest skierowana do rzeczy ruchomych lub nieruchomych, które w myśl obowiązujących przepisów odpowiadają za poszukiwaną należność.

Art. 48. Czynności egzekucyjne w pomieszczeniach, zajmowanych przez osoby wymienione w artykule poprzedzającym, są dozwolone tylko za zgodą tych osób lub ich zwierzchników, stosownie do przepisów regulujących ich stosunek służbowy.

Art. 49. Wątpliwości w zakresie stosowania art. 47 i 48 rozstrzyga Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

Art. 50. 1. Nie podlegają egzekucji:

- a) sprzęty domowe, pościel, bielizna i ubranie codzienne, niezbędne dla dłużnika i członków jego rodziny,
- b) przedmioty używane z powodu ułomności przez dłużnika i członków jego rodziny,
- c) zapasy żywności i opału, niezbędne dla dłużnika, jego rodziny i jego służby na okres jednego miesiąca,

- d) 1 koń, 1 krowa, 2 kozy, 1 tryk i 2 owce, 1 maciora, po 1 gnieździe kur, kaczek i gęsi wraz z zapasem paszy i ściółki aż do czasu najbliższych zbiorów,
 - e) przedmioty i narzędzia niezbędne do osobistego zarobkowania dłużnika-rękodzielnika oraz surowce na okres jednotygodniowej produkcji, a także przedmioty i przyzwoite ubranie, niezbędne do pełnienia służby lub wykonywania zawodu, niezależnie od ubrania codziennego, o którym mowa pod lit. a),
 - f) u dłużnika, który pobiera okresowe wynagrodzenie z tytułu stosunku służbowego lub z tytułu umowy o pracę — pieniądze w kwocie odpowiadającej części wynagrodzenia za czas do najbliższego terminu wypłaty,
 - g) u dłużnika, który nie otrzymuje stałego wynagrodzenia za pracę — pieniądze niezbędne dla niego i jego rodziny na utrzymanie przez dwa tygodnie,
 - h) przedmioty, dane dłużnikowi celem poratowania jego i jego rodziny w razie klęski z powodu nadzwyczajnych wypadków, choroby lub śmierci, oraz zasiłki lub wsparcia udzielone w takich przypadkach, jeżeli przedmioty te lub fundusze dla tych celów są mu jeszcze potrzebne,
 - i) przedmioty służące dłużnikowi i jego rodzinie do wykonywania praktyk religijnych lub niezbędne do nauki albo do pracy naukowej,
 - j) ordery i odznaki honorowe, obrączki ślubne, listy, papiery rodzinne i inne papiery osobiste dłużnika oraz jego księgi rachunkowe,
 - k) przedmioty codziennego użytku, potrzebne dłużnikowi, które mogą być sprzedane tylko za bezcen, a dla dłużnika mają znaczną wartość użytkową,
 - l) przedmioty, które mają służyć do pochowania zmarłego członka rodziny dłużnika,
 - ł) przedmioty służące bożej służbie, poświęcone,
 - m) bydło, trzoda chlewna i owce zapisane do ksiąg gospodarczych zwierząt zarodowych oraz konie zapisane do ksiąg stadnych i do ksiąg ogierów i klaczy zarodowych.
- z. Nie podlegają również egzekucji:
- a) wsparcia, wyznaczone dłużnikowi dla poratowania jego lub jego rodziny

w czasie choroby, śmierci lub innej klęski,

- b) zasiłki pieniężne z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz zabezpieczenia na wypadek bezrobocia,
- c) sumy i świadczenia w naturze, przeznaczone na pokrycie wydatków lub wyjazdów w sprawach służbowych,
- d) stypendia na kształcenie się,
- e) należności pośmiertne z tytułu zapomogi lub zaopatrzenia jednorazowego pod jakąkolwiek nazwą albo z tytułu ubezpieczenia kosztów pogrzebu,
- f) odszkodowania, należące się dłużnikowi od zakładu ubezpieczeń z umowy o ubezpieczenie budynków lub ich przynależności — jeżeli odszkodowania te według wspomnianych umów lub przepisów prawnych powinny być użyte tylko na odbudowanie ubezpieczonych budynków lub na uzupełnienie ich przynależności.

3. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia zwolnić od egzekucji inne przedmioty w granicach słuszności gospodarczej.

Art. 51. Nie podlegają egzekucji oddzielnie od całości przedmioty niezbędne do utrzymania ruchu kopalni, kolei, komunikacji morskiej, śródlądowej, powietrznej, pocztowej, teletechnicznej, wreszcie do prowadzenia szpitala lub apteki.

Art. 52. 1. Uposażenia służbowe i zaopatrzenia emerytalne (upożyczenia emerytalne, pensje wdowie i sierocie) osób, będących w publiczno-prawnym stosunku służbowym, pracowników samorządowych oraz diety poselskie, wynagrodzenia pracowników umysłowych i robotników, tudzież świadczenia powtarzające się, których celem jest zapewnienie utrzymania, należnego z tytułu alimentów, renty za utratę zdolności do pracy, ubezpieczenia, wsparcia lub z jakiegokolwiek innego tytułu prawnego, jeżeli nie przewyższają kwoty 10.000 zł miesięcznie, podlegają egzekucji w $\frac{1}{5}$ części, przy czym zawsze suma 3000 zł miesięcznie wolna jest od egzekucji. Jeżeli dłużnik otrzymuje miesięcznie powyżej 10.000 zł, egzekucji podlega nadto połowa całej przewyżki.

2. Dochody, wymienione w ustępie poprzedzającym, oblicza się wraz z wszystkimi dodatkami i wartością świadczeń w naturze, lecz po potrąceniu podatków, składek emerytalnych i opłat publicznych należnych z ustawy.

3. Jeżeli dłużnik otrzymuje dochody z kilku źródeł wymienionych w ust. 1, podstawę obliczenia stanowi ogólna suma dochodów.

4. Uposażenia oraz zaopatrzenia emerytalne osób wojskowych tudzież funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej podlegają egzekucji według przepisów szczególnych.

5. Dodatki, które dłużnik otrzymuje na utrzymanie członka rodziny, podlegają egzekucji tylko na zaspokojenie kosztów leczenia i utrzymania tegoż członka w szpitalu, więzieniu itp.

6. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia podwyższać kwoty wymienione w ust. 1.

Art. 53. 1. Egzekucja należności pieniężnych przeciwko Skarbowi Państwa nie jest dopuszczalna. Celem otrzymania należności pieniężnej przypadającej od Skarbu Państwa wierzyciel składa tytuł egzekucyjny bezpośrednio urzędowi powołanemu do zarządzenia wypłaty, który obowiązany jest niezwłocznie należność uiścić.

2. To samo stosuje się odpowiednio do przedsiębiorstw państwowych rozliczających się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wymienionych w rozporządzeniu Ministra Skarbu.

Art. 54. 1. Egzekucja przeciwko przedsiębiorstwom państwowym niewymienionym w art. 53 oraz przeciwko przedsiębiorstwom pozostającym pod zarządem państwowym odbywa się przez:

- a) zajęcie gotówki,
- b) zajęcie wypłat z kont bankowych.

2. Jeżeli zastosowanie środków egzekucyjnych, przewidzianych w ustępie poprzedzającym, nie doprowadzi do zaspokojenia poszukiwanych należności, przeprowadzona będzie egzekucja z ruchomości. Jednak w tym przypadku dłużnik ma prawo sprzedaży zajętych ruchomości na pokrycie poszukiwanych należności. Uzyskana ze sprzedaży ruchomości gotówka powinna być bezzwłocznie wpłacona urzędowi skarbowemu. Jeżeli w okresie trzech miesięcy od daty zajęcia ruchomości nie zostaną przez dłużnika sprzedane i należność nie zostanie uiszczona, zajęte ruchomości będą sprzedane w trybie egzekucyjnym na ogólnych zasadach.

3. Za przedsiębiorstwo państwowe uważa się również przedsiębiorstwo o kapitale mieszanym, jeżeli kapitał państwowy wynosi co najmniej 51% łącznego kapitału.

4. Zakres i sposób stosowania innych środków egzekucyjnych do przedsiębiorstw wymienionych w niniejszym artykule określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia.

Art. 55. 1. Egzekucja należności pieniężnych przeciwko związkowi samorządu terytorialnego odbywa się po zawiadomieniu władzy nadzorczej danego związku. Władza nadzorcza może w terminie dwutygodniowym od zawiadomienia złożyć władzy egzekucyjnej wnioski, w którym uprawniona jest wskazać sposób przeprowadzenia egzekucji, przedmioty, do których egzekucja ma być skierowana, oraz w przypadku, gdy natychmiastowa egzekucja mogłaby spowodować znaczne trudności gospodarcze dla danego związku — określić okres, na jaki postępowanie egzekucyjne należałoby zawiesić. Okres ten nie może przekraczać sześciu miesięcy.

2. Egzekucja należności pieniężnych przeciwko przedsiębiorstwom związków samorządu terytorialnego oraz przeciwko przedsiębiorstwom pozostającym pod zarządem tych związków odbywa się na zasadach określonych w art. 54.

3. Nie podlega ograniczeniom egzekucja przeciwko zarządowi gminy miejskiej lub wiejskiej za należności przypadające Skarbowi Państwa z tytułu nieprzekazania zainkasowanych podatków państwowych lub udziałów w podatkach samorządowych. W poszukiwaniu tych należności może być dokonane u podatników zajęcie świadczeń pieniężnych z tytułu wymierzonych im podatków lub opłat samorządowych.

4. Przepis ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie do poszukiwania zainkasowanych a nieprzelanych przez gminy należności na rzecz innych instytucji prawa publicznego.

Art. 56. Przepisy art. 50—55 nie naruszają szczególnych przepisów prawnych, którymi uznano pewne przedmioty majątkowe za niepodlegające egzekucji w całości lub części albo które pozwalają na egzekucję tylko w pewnych warunkach, o ile zwolnienie lub ograniczenie egzekucji z tych przedmiotów nie zostało unormowane niniejszym dekretem.

Art. 57. Na decyzję urzędu skarbowego co do ograniczenia egzekucji służy zażalenie.

D Z I A Ł VI.

Wyjawienie majątku.

Art. 58. 1. Jeżeli w toku egzekucji zostanie stwierdzony brak mienia podlegającego zajęciu lub gdy zajęte mienie nie wystarcza na zupełne zaspokojenie poszukiwanej należności, urząd skarbowy może żądać od dłużnika wyjawienia majątku i wskazania miejsca jego położenia.

2. W tym celu urząd skarbowy przesłucha dłużnika i sporządzi na podstawie oświadczenia dłużnika wykaz jego majątku.

Art. 59. 1. W przypadku odmowy złożenia wykazu majątku bądź też gdy zachodzi przypuszczenie, że złożony wykaz jest nieścisły, urząd skarbowy zwróci się do właściwego sądu z wnioskiem o nakazanie dłużnikowi złożenia wykazu majątku oraz przysięgi, że ze swego majątku świadomie niczego nie zataił i że wykaz jest prawdziwy i zupełny.

2. Sąd na wniosek urzędu skarbowego nakaże dłużnikowi złożenie wykazu majątku i przysięgi oraz zastosuje przepisy o wyjawieniu majątku, przewidziane w sądowym postępowaniu egzekucyjnym.

C Z Ę Ś C II.

Przepisy szczegółowe.

D Z I A Ł I.

Egzekucja z ruchomości.

ROZDZIAŁ I.

Zajęcie.

Art. 60. 1. Zająć można tylko ruchomości dłużnika będące bądź w jego władaniu, bądź we władaniu samego wierzyciela, który do nich skierował egzekucję. Ruchomości dłużnika, będące we władaniu osoby trzeciej, można zająć tylko wówczas, gdy ona wyraźnie zgadza się na ich zajęcie.

2. Nie należy zajmować ruchomości ponad ilość potrzebną do zaspokojenia poszukiwanej należności i kosztów egzekucji.

Art. 61. 1. Egzekucja z ułamkowej części rzeczy ruchomej, będącej wspólną własnością kilku osób, odbywa się w sposób przewidziany dla egzekucji z ruchomości, z zastrzeżeniem, że sprzedaż podlega tylko udział dłużnika we wspólnej ruchomości.

2. Innym współwłaścicielom łącznie służy prawo żądania, aby była sprzedana cała rzecz.

Art. 62. 1. Z ruchomości należących do gospodarstwa domowego ulegają zajęciu przede wszystkim gotówka, następnie przedmioty zbytkowe, jak kosztowności i klejnoty, oraz papiery wartościowe.

2. Dłużnikowi służy prawo żądania, aby wskazane przezeń przedmioty, poza wymienionymi w ust. 1, nie były zajęte, jeżeli inne pozostałe wystarczają według oszacowania na zaspokojenie poszukiwanej należności.

Art. 63. W przedsiębiorstwach przemysłowych lub handlowych podlegają zajęciu przede wszystkim przedmioty wymienione w art. 62 ust. 1, po tym zapasy wytworów, towarów i surowców, a gdy i te nie wystarczają na zaspokojenie poszukiwanych należności, także inne ruchomości.

Art. 64. 1. Zajęcie towarów, oddanych przez dłużnika do transportu przedsiębiorstwom przewozowym (kolejowym, żeglugowym i innym), może nastąpić tylko wtedy, gdy egzekucja z innego ruchomego majątku była bezskuteczna lub gdy zebrane przez władzę egzekucyjną dane o majątku ruchomym dłużnika wskazują, że bez zastosowania tego środka egzekucja byłaby udaremniona lub znacznie utrudniona.

2. Zajęcie nadanych przesyłek może nastąpić bądź przed wysłaniem ich z miejsca nadania, bądź przed wydaniem ich odbiorcy po przybyciu przesyłki do miejsca przeznaczenia, jeżeli towar stanowi jeszcze własność dłużnika.

Art. 65. 1. Organ egzekucyjny dokonywa zajęcia przez wciągnięcie zajętych ruchomości do protokołu. Zajęcie jest dokonane z chwilą podpisania protokołu przez organ egzekucyjny.

2. Dłużnikowi, a w razie oddania zajętej ruchomości pod dozór osoby trzeciej, także dozorczy, organ egzekucyjny doręcza odpis protokołu zajęcia.

Art. 66. Jeżeli organ egzekucyjny zmuszony jest dalszy ciąg zajęcia odroczyć, powinien, stosownie do okoliczności, poczynić zarządzenia, zapobiegające usunięciu ruchomości jeszcze niezajętych.

Art. 67. Jeżeli wierzyciel żądał, by zajęcie odbyło się w jego obecności, władza egzekucyjna zawiadomi go o terminie, w którym zajecie ma być dokonane. Jeżeli wierzyciel po-

mimo zawiadomienia nie stawił się, zajęcie będzie dokonane w jego nieobecności.

Art. 68. Jeżeli ruchomości, zajęte na zaspokojenie jednej należności, mają być zajęte jeszcze na zaspokojenie innej należności, organ egzekucyjny dokona nowego zajęcia przez zaznaczenie go w protokóle pierwszego zajęcia. O dokonaniu nowego zajęcia należy dłużnika zawiadomić.

Art. 69. 1. Organ egzekucyjny przy zajęciu dokonywa opisu każdej zajmowanej ruchomości według znamion jej właściwych oraz oznacza jej wartość. Organ egzekucyjny może dokonać oszacowania na podstawie dowodów, okazanych przez dłużnika, a w szczególności na podstawie faktur.

2. Przedmioty ze złota, platyny i srebra nie mogą być oszacowane poniżej wartości kruszcu.

Art. 70. Jeżeli organ egzekucyjny uzna, że w celu należytego oszacowania należy powołać biegłego, albo jeżeli wierzyciel lub dłużnik podnoszą zarzuty przeciw oznaczonej wartości, oszacowanie przez biegłego odbędzie się najpóźniej w ostatnim tygodniu przed terminem licytacji. O terminie oszacowania urząd skarbowy zawiadomi wierzyciela i dłużnika.

Art. 71. 1. Do oszacowania, zarządzonego w myśl artykułu poprzedzającego, urząd skarbowy powoła jednego biegłego. Jeżeli mają być oszacowane ruchomości rozmaitego rodzaju, a nie ma biegłego, któryby mógł oszacować wszystkie ruchomości, urząd skarbowy powoła biegłego do oszacowania każdej z odrębnych grup ruchomości.

2. Strona, żądająca oszacowania przez biegłego, powinna złożyć na koszty tego oszacowania sumę odpowiednio oznaczoną przez urząd skarbowy, pod rygorem odrzucenia żądania strony.

Art. 72. Na każdej zajętej ruchomości organ egzekucyjny umieści znak, ujawniający na zewnątrz jej zajęcie, a jeżeli to nie jest możliwe, ujawni je w inny sposób.

Art. 73. Zajęte ruchomości organ egzekucyjny odda pod dozór dłużnikowi lub osobie trzeciej, u której je zajął, jednak z ważnych przyczyn może każdego czasu oddać je pod dozór innej osobie, nie wyłączając wierzyciela, choćby to było związane z koniecznością ich przeniesienia.

Art. 74. Jeżeli organ egzekucyjny zajęte ruchomości odda pod dozór dłużnikowi, oso-

bie trzeciej lub wierzycielowi, osoby te sprawują obowiązki dozorczy.

Art. 75. 1. Dozorca obowiązany jest przechowywać oddane mu pod dozór ruchomości z taką starannością, by nie straciły na wartości i wydać je na wezwanie urzędu skarbowego lub organu egzekucyjnego. Dozorca nie odpowiada za uszkodzenie rzeczy przypadkowe lub wynikłe wskutek siły wyższej. Dozorca obowiązany jest zawiadomić urząd skarbowy o zamierzonej zmianie miejsca przechowania ruchomości oraz o ich uszkodzeniu.

2. Jeżeli zajęte ruchomości pozostawione w pomieszczeniu należącym do dłużnika i dozór powierzono jemu samemu lub członkowi jego rodziny razem z nim mieszkającemu lub pracującemu albo domownikowi, dozorca ma prawo zwykłego używania rzeczy, byleby przez to rzecz nie straciła na wartości. To samo stosuje się do przypadku, gdy rzeczy zajęte u osoby trzeciej i pozostawiono pod jej dozorem, jeżeli osoba ta uprawniona jest do używania rzeczy. W innych przypadkach dozorca nie ma prawa używać ruchomości oddanej mu pod dozór.

Art. 76. Dozorcy, jeżeli nim nie jest dłużnik, członek jego rodziny lub domownik albo osoba trzecia, u której ruchomość została zajęta (art. 60), należy się wynagrodzenie za przechowanie i dozór, odpowiednio do poniesionych trudów, w wysokości określonej przez urząd skarbowy.

Art. 77. Urząd skarbowy może z ważnych przyczyn zwolnić dozorcę i w jego miejsce ustanowić innego.

Art. 78. Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia zajętej ruchomości w czasie przechowywania jej u dozorczy lub w czasie transportu dłużnikowi nie służy żadne roszczenie do wierzyciela, chyba że spełniał on funkcje dozorczy.

Art. 79. 1. W miejscowościach, w których urząd skarbowy nie posiada osobnych pomieszczeń do przechowywania i dozorowania zajętych ruchomości oraz ich sprzedaży, związki samorządu terytorialnego obowiązane są za zwrotem poniesionych kosztów dostarczyć na ten cel odpowiedniego pomieszczenia oraz przechowywać zajęte ruchomości, złożone w tym pomieszczeniu przez organa egzekucyjne.

2. Do przechowywania i dozorowania zajętych ruchomości w pomieszczeniach, wymienionych w ust. 1, będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy art. 65 ust. 2 oraz art. 73 — 78.

ROZDZIAŁ II.

Sprzedaż.

Art. 80. 1. Sprzedaż zajętych ruchomości odbywa się przez publiczną licytację, jeżeli niniejszy dekret nie stanowi inaczej.

2. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości może w drodze rozporządzenia ustalić odmienne zasady sprzedaży zajętych ruchomości niż przewidziane w niniejszym dekrete.

Art. 81. 1. Papiery wartościowe i inne ruchomości, mające cenę targową lub giełdową, urząd skarbowy sprzeda z wolnej ręki po kursie dziennym, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Jeżeli sprzedaż taka w miejscu siedziby urzędu skarbowego nie może być dokonana w ciągu tygodnia, urząd skarbowy, na wniosek wierzyciela lub dłużnika albo też z urzędu, prześle je urzędowi skarbowemu w miejscowości będącej większym ośrodkiem handlowym celem ich sprzedaży z wolnej ręki za cenę targową lub giełdową, pod warunkiem wszakże, że strona żądająca złoży w terminie oznaczonym przez urząd skarbowy sumę potrzebną na koszty przesyłki i jej ubezpieczenie.

2. Pieniądze zagraniczne oraz złoto, platyna, srebro i przedmioty z nich wytworzone będą sprzedane na zasadach i w trybie, określonym w drodze rozporządzenia Ministra Skarbu.

3. Towary objęte monopolem państwowym ulegają sprzedaży z wolnej ręki przedsiębiorstwom monopolowym za cenę nie niższą niż 80% ceny monopolowej z potrąceniem rabatów handlowych.

4. Artykuły lub towary, podlegające podatkom pośrednim, nieodpowiadające warunkom dopuszczenia do wolnego obrotu, zajęte w wytwórni lub w wolnym składzie, ulegają przekazaniu po cenie szacunkowej bądź sprzedaży z wolnej ręki przedsiębiorstwom produkującym albo przetwarzającym te artykuły.

5. Jeżeli sprzedaż przewidziana w ust. 1 nie dojdzie do skutku, urząd skarbowy zarządzi dokonanie sprzedaży przez publiczną licytację.

Art. 82. 1. Po pierwszej licytacji niedoskiej do skutku (art. 93) urząd skarbowy może na wniosek dłużnika lub wierzyciela, a także z urzędu zarządzić, by sprzedaż zajętych ruchomości odbyła się w inny sposób niż w drodze licytacji (nie wyłączając sprzedaży z wol-

nej ręki, sprzedaży w przedsiębiorstwie dłużnika, sprzedaży komisowej itp.) oraz by tego rodzaju sprzedaż odbyła się w innym miejscu niż miejsce, w którym znajdują się ruchomości, i przez inną osobę niż właściwy organ egzekucyjny. W tym celu urząd skarbowy zarządzi dostarczenie ruchomości na miejsce, w którym ma się odbyć sprzedaż. Dokonanie sprzedaży w powyższy sposób może nastąpić nawet przed pierwszą licytacją, jednakże tylko za zgodą dłużnika.

2. Przy sprzedaży takiej urząd skarbowy oznaczy cenę, poniżej której sprzedaży nie można dokonać, oraz termin, do którego sprzedaż ma być dokonana. O zarządzaniu sprzedażą zajętych ruchomości w myśl ust. 1 urząd skarbowy zawiadomi równocześnie dłużnika, a wierzyciela, jeżeli tego zażądał.

3. Przepis art. 78 i 81 ust. 4 ma odpowiednie zastosowanie.

4. Na decyzję urzędu skarbowego służy zażalenie.

Art. 83. 1. Termin licytacji powinien być tak wyznaczony, aby licytacja nie odbyła się wcześniej, niż piętnastego dnia od daty zajęcia.

2. Termin licytacji może być wyznaczony na dzień wcześniejszy niż piętnasty od daty zajęcia, jeżeli ruchomości ulegają szybkiemu zepsuciu lub wskutek opóźnienia sprzedaży straciłyby znacznie na wartości oraz jeżeli przechowanie pociąga za sobą koszty niewspółmierne z ich wartością.

3. Termin licytacji przedmiotów zajętych u właścicieli, użytkowników lub dzierżawców gospodarstw rolnych powinien być tak wyznaczony, aby licytacja nie odbyła się podczas siewów zwyczajnych wiosennych i jesiennych przez dwa tygodnie i podczas żniw przez cztery tygodnie. Czas siewów i żniw określają izby skarbowe według stosunków miejscowych, po wysłuchaniu opinii organizacji rolniczych.

Art. 84. 1. Licytacja odbędzie się w miejscu, gdzie znajdują się ruchomości.

2. Urząd skarbowy może jednak zarządzić na wniosek dłużnika lub wierzyciela, a także z urzędu, aby licytacja ruchomości odbyła się w innym miejscu, jak również aby licytację przeprowadził inny niż właściwy organ egzekucyjny, jeżeli to rokuje korzystniejszą sprzedaż z uwzględnieniem kosztów. W tym celu urząd skarbowy zarządzi dostarczenie ruchomości na miejsce, w którym ma się odbyć licytacja.

3. Urząd skarbowy zaniecha przewozu lub przesyłki, jeżeli strona, która wniosek zgłosi-

ła, nie złożyła sumy potrzebnej na koszty przewozu lub przesyłki w terminie oznaczonym.

Art. 85. 1. Urząd skarbowy ogłosi o licytacji przez obwieszczenie, w którym wymieni:

- a) miejsce i czas licytacji,
- b) ruchomości, które mają być sprzedane, z podaniem ich rodzaju i łącznej sumy oszacowania,
- c) miejsce i czas, kiedy można oglądać ruchomości przed licytacją,
- d) nazwisko dłużnika, jeżeli podanie nazwiska jest wskazane.

2. Odpisy obwieszczenia urząd skarbowy doręczy dłużnikowi, dozorczy, nadto wierzycielowi, jeżeli w nadesłanym wniosku egzekucyjnym tego zażądał — najpóźniej w terminie przewidzianym do ogłoszenia obwieszczeń.

Art. 86. Najpóźniej na trzy dni przed dniem licytacji, a gdy licytacja ma się odbyć wcześniej niż piętnastego dnia od daty zajęcia, na jeden dzień przed wyznaczonym terminem lub w wyjątkowych przypadkach nawet w dniu licytacji urząd skarbowy zarządzi przybicie obwieszczenia na tablicy władzy egzekucyjnej, na drzwiach zewnętrznych domu, gdzie ma się odbyć licytacja, na tablicy ogłoszeń najbliższego zarządu gminnego, a nadto, jeżeli to uzna za potrzebne, zarządzi ogłoszenie innym sposobem w danej miejscowości przyjętym, celem rozpowszechnienia wiadomości o licytacji.

Art. 87. 1. Jeżeli wartość ruchomości, które mają być sprzedane w drodze licytacji, przekracza 50.000 zł, urząd skarbowy zarządzi jednorazowe zamieszczenie obwieszczenia w dzienniku poczytnym w danej miejscowości.

2. Władza egzekucyjna powinna umieszczać w dzienniku takim, jeżeli to jest możliwe, zbiorowe obwieszczenie o terminach sprzedaży ruchomości, należących do różnych dłużników, choćby terminy te przypadają na różne dni.

3. Na wniosek i koszt wierzyciela lub dłużnika urząd skarbowy zarządzi ogłoszenie również w inny odpowiedni sposób przez wnioskodawcę wskazany.

4. Minister Skarbu może podwyższać kwotę wymienioną w ust. 1.

Art. 88. Przetarg rozpoczyna się od wywołania ceny. Cena wywołana jest połową sumy oszacowania,

Art. 89. Na sprzedaż będą wystawione kolejno poszczególne ruchomości lub poszczególne grupy, obejmujące ruchomości tego samego rodzaju, z wymienieniem sumy oszacowania i sumy wywołania. Dłużnik może żądać, aby ruchomości były wystawione na sprzedaż w kolejności przez niego wskazanej.

Art. 90. Przetarg odbywa się ustnie. Zaofiarowana cena przestaje wiązać uczestnika licytacji, jeżeli inny uczestnik postąpił ceną wyższą.

Art. 91. Organ egzekucyjny udzieli przybicia czyli przyzna własność sprzedanej ruchomości osobie, która zaofiarowała najwyższą cenę, jeżeli po trzykrotnym wezwaniu do dalszych postępień nikt więcej nie zaofiarował.

Art. 92. 1. Licytacja poczytuje się za niedoszłą do skutku, jeżeli w niej nie weźmie udziału przynajmniej dwóch licytantów, jak również jeżeli żaden z uczestniczących nie zaofiaruje ceny wyższej ponad cenę wywołania.

2. W przetargu nie mogą uczestniczyć: dłużnik, organ egzekucyjny prowadzący licytację, jego małżonek i dzieci oraz osoby obecne na licytacji w charakterze urzędowym. Za taką osobę nie uważa się wierzyciela.

3. Przetargu nie można rozpoczynać później niż w dwie godziny po czasie, oznaczonym w obwieszczeniu o licytacji.

Art. 93. 1. Jeżeli w pierwszym terminie licytacja nie doszła do skutku, wyznaczony zostanie termin ponownej licytacji.

2. Ponowna licytacja może być wyznaczona po podaniu o tym do publicznej wiadomości co najmniej na trzy dni przed jej terminem. W przypadkach przewidzianych w art. 83 ust. 2 termin ten może być skrócony.

3. Na ponownej licytacji ruchomości mogą być sprzedane nawet niżej ceny wywołania.

Art. 94. 1. Wierzyciel lub dłużnik mogą wnieść skargę na udzielenie przybicia w razie naruszenia przepisów o publicznym charakterze licytacji, o najniższej cenie nabycia i o wyłączeniu od udziału w przetargu. Skarga powinna być zgłoszona do protokołu licytacji.

2. Na decyzję urzędu skarbowego, wydaną na skutek skargi, służy zażalenie.

3. Gdyby rozstrzygnięcie skargi przez urząd skarbowy nie nastąpiło w ciągu dwóch tygodni, nabywca może zrzec się nabycia i odebrać zapłaconą sumę.

4. Nie ma skargi na udzielenie przybicia ruchomości, które ulegają szybkiemu zepsuciu.

Art. 95. Nabywca obowiązany jest całą cenę nabycia, jeżeli ona nie przewyższa 25.000 zł, uiścić natychmiast po udzieleniu mu przybicia.

Jeżeli ceny nie uiszczy, traci prawo wynikłe z przyzbycia i nie może uczestniczyć nadal w licytacji. Organ egzekucyjny wznowi niezwłocznie przetarg na tę samą ruchomość rozpoczynając go od ceny wywołania.

Art. 96. Jeżeli cena licytacyjna przewyższa sumę 25.000 zł, nabywca powinien złożyć natychmiast jedną piątą część tej ceny, nie mniej jednak niż 25.000 zł pod rygorem przewidzianym w art. 95, resztę zaś do godziny dwunastej dnia następnego. Nabywca, który w tym terminie nie zapłaci reszty ceny, traci prawo wynikłe z przyzbycia, licytacja zaś uznana będzie za niebyłą.

Art. 97. 1. Nabywca, który nie zapłacił ceny licytacyjnej w terminach przewidzianych w art. 95 i 96, obowiązany jest zapłacić jedną piątą część tej ceny. Jeżeli sumy tej w tychże terminach nie zapłaci, będzie ona ściągnięta w myśl przepisów niniejszego dekretu.

2. Piąta część ceny licytacyjnej, ściągnięta od nabywcy, użyta będzie na zaspokojenie poszukiwanej należności, a w przypadku zupełnego jej zaspokojenia otrzyma ją dłużnik.

Art. 98. Nabywca, jeżeli jest jedynym wierzycielem egzekucyjnym, ma prawo poszukiwaną przez siebie należność zaliczyć na cenę nabycia.

Art. 99. 1. Nabywca, który zapłacił całą cenę licytacyjną, staje się właścicielem nabytej ruchomości i powinien ją natychmiast odebrać.

2. Ruchomości sprzedanych nie wydaje się nabywcy, jeżeli do protokołu licytacji zgłoszono skargę na udzielenie przyzbycia w przypadkach przewidzianych w art. 94.

Art. 100. Nabywca nie może domagać się ani unieważnienia nabycia, ani zmniejszenia ceny nabycia z powodu wad ruchomości, z powodu wadliwego oszacowania ani z jakiegokolwiek innej przyczyny.

DZIAŁ II.

Egzekucja z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych.

ROZDZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. 101. 1. Do egzekucji z wierzytelności pieniężnej lub innego prawa majątkowego urząd skarbowy przystępuje przez ich zajęcie. Celem zajęcia urząd skarbowy:

a) zawiadomi dłużnika egzekwowanego, że nie wolno mu zajętej sumy lub innego świadczenia odebrać ani nimi rozporządzać, jak również nie wolno mu rozporządzać zabezpieczeniem dla nich ustanowionym,

b) wezwie dłużnika wierzytelności lub prawa, aby należnej od niego sumy lub świadczenia nie uiszczał dłużnikowi egzekwowanemu, a należne sumy wpłacił urzędowi skarbowemu lub złożył do depozytu sądowego.

2. Jednocześnie urząd skarbowy wezwie dłużnika zajętej wierzytelności lub prawa, aby w ciągu tygodnia złożył oświadczenie:

a) czy dłużnikowi egzekwowanemu należy się od niego zajęta wierzytelność lub czy uznaje zajęte prawo,

b) czy zajęta wierzytelność uiszczy, czy też odmawia uiszczenia i z jakiej przyczyny,

c) czy i w jakim sądzie lub przed jaką władzą toczy się albo toczyła się sprawa o zajęta wierzytelność lub prawo.

3. Zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia wezwania dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa.

Art. 102. Skutki zajęcia powstają, chociażby wezwanie nie było jeszcze doręczone dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa, jeżeli zawiadomienie o zajęciu doręczone było jednej z osób biorących udział w akcie prawnym, dotyczącym tej wierzytelności lub prawa, a kontrahent tej osoby o tym wiedział.

Art. 103. Jeżeli prawo majątkowe, które ma być zajęte, jest tego rodzaju, iż nie ma ściśle określonej osoby obciążonej obowiązkiem wobec dłużnika egzekwowanego, zajęcie jest dokonane z chwilą doręczenia zawiadomienia dłużnikowi egzekwowanemu.

Art. 104. Na żądanie wierzyciela urząd skarbowy sporządzi opis zajętego prawa majątkowego.

Art. 105. 1. Jeżeli ma być zajęta wierzytelność, przypadająca dłużnikowi od Skarbu Państwa lub związku samorządu terytorialnego albo od instytucji i funduszków w ich zarządzie będących, za dłużnika wierzytelności uważa się urząd, który powołany jest do wydania polecenia wypłaty. Wezwanie doręczone będzie także kasie, która ma dokonać wypłaty dłużnikowi egzekwowanemu; kasa wstrzyma wypłatę, choćby już otrzymała polecenie wy-

płacenia dłużnikowi egzekwowanemu należnej sumy.

2. Wskazanie urzędu, który jest powołany do wydania polecenia wypłaty i kasy, która ma dokonać wypłaty, jest obowiązkiem wierzyciela.

3. Wierzytelność przypadająca dłużnikowi od Skarbu Państwa, przedsiębiorstw państwowych, rozliczających się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wymienionych w rozporządzeniu Ministra Skarbu, funduszków państwowych, będących osobami prawnymi, lub związku samorządu terytorialnego — z tytułu dostaw i robót, może być zajęta przed ukończeniem dostawy lub roboty do wysokości uzgodnionej z instytucją, na rzecz której robota lub dostawa jest wykonywana. Nie wymaga uzgodnienia zajęcia wierzytelności do wysokości 25% kwoty każdorazowej wypłaty.

Art. 106. Dłużnik zajętej wierzytelności lub innego prawa majątkowego, który na wezwanie urzędu skarbowego nie złoży oświadczenia, o którym mowa w art. 101, lub złoży oświadczenie niezgodne z rzeczywistością, odpowiada według zasad prawa cywilnego za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę.

Art. 107. Zajęcie sum, płatnych okresowo, obejmuje także wypłaty przyszłe.

Art. 108. Bez potrzeby ponownego zajęcia, zajęcie płac i innych sum przypadających ze stosunku służbowego lub z umowy o pracę, obowiązuje także osobę, na którą przeszły obowiązki poprzedniego pracodawcy, jeżeli ta osoba o zajęciu wiedziała.

Art. 109. 1. Urząd skarbowy poleci organowi egzekucyjnemu odebranie dłużnikowi dokumentów, stanowiących dowód wierzytelności lub innego prawa majątkowego, i złoży je do depozytu kasy urzędu skarbowego.

2. Jeżeli wierzyciel zgłosił wniosek, aby odebranie odbyło się w jego obecności, urząd skarbowy zawiadomi go o terminie tej czynności. W razie niestawienia się wierzyciela czynność będzie dokonana w jego nieobecności.

Art. 110. 1. Zajęcie wierzytelności lub innego prawa majątkowego, związanych z posiadaniem dokumentu, odbywa się przez odebranie dokumentu dłużnikowi lub osobie trzeciej, która zgodzi się na wydanie dokumentu.

2. Zajęcie wierzytelności lub prawa jest dokonane z chwilą spisania protokołu stwierdzającego odebranie dokumentu.

Art. 111. 1. Jeżeli wierzytelność, związana z posiadaniem dokumentu, może być odebrana dopiero po wypowiedzeniu, urząd skarbowy dokona wypowiedzenia, po czym podejmie poszukiwaną sumę; zarazem urząd skarbowy dokona czynności zachowawczych.

2. To samo stosuje się odpowiednio do innych praw majątkowych, związanych z posiadaniem dokumentu.

Art. 112. 1. Następne zajęcia wierzytelności lub prawa majątkowego, związanych z posiadaniem dokumentu, będą dokonywane przez zaznaczenie na protokole pierwszego zajęcia.

2. O nowym zajęciu należy zawiadomić dłużnika egzekwowanego oraz dłużnika zajętej wierzytelności lub prawa.

Art. 113. 1. Jeżeli zajęte zostało prawo majątkowe, z mocy którego mają być wydane ruchomości dłużnikowi, będą one wydane organowi egzekucyjnemu w miejscu, gdzie miały być wydane dłużnikowi egzekwowanemu.

2. Przez zajęcie prawa dokonane jest zajęcie danych organowi egzekucyjnemu ruchomości. Dalsza egzekucja z tych ruchomości prowadzona będzie według przepisów o egzekucji z ruchomości.

Art. 114. 1. Jeżeli zajęte zostało prawo, z mocy którego ma być wydana nieruchomość, urząd skarbowy wydaną mu nieruchomość odda dłużnikowi egzekwowanemu, a w razie potrzeby ustanowionemu przez siebie dozorcę.

2. Dalsza egzekucja z tej nieruchomości prowadzona będzie według przepisów o egzekucji z nieruchomości bądź o zarządzie przymusowym.

Art. 115. 1. Jeżeli zostało zajęte prawo, z mocy którego dłużnik egzekwowany może żądać działu majątku, zajęcie obejmuje wszystko co dłużnikowi egzekwowanemu z działu przypadnie. Jeżeli urząd skarbowy w ciągu miesiąca po ukończeniu działu nie rozpocznie egzekucji z mienia przypadłego dłużnikowi, przedmioty majątkowe, do których egzekucji nie skierował, będą wolne od zajęcia.

2. O zajęciu urząd skarbowy zawiadomi wskazane przez wierzyciela osoby, przeciwko którym dłużnikowi egzekwowanemu służy prawo żądania działu.

Art. 116. W razie zajęcia prawa majątkowego, według którego osoba obciążona obo-

wiązkiem ma według wyboru dłużnika albo zapłacić sumę pieniężną, albo spełnić inne świadczenie, prawo wyboru przechodzi na urząd skarbowy, jeżeli dłużnik, wezwany przez urząd skarbowy do dokonania wyboru, w ciągu tygodnia z tego prawa nie skorzystał.

Art. 117. Jeżeli wierzytelność lub prawo majątkowe jest zabezpieczone poręczeniem albo zastawem, niewpisanym do księgi wieczystej, urząd skarbowy zawiadomi poręczyciela albo właściciela przedmiotu lub prawa zastawem obciążonego, iż zajętej sumy lub świadczenia nie wolno uiścić dłużnikowi.

Art. 118. 1. Zajęcia wierzytelności lub innych praw majątkowych, zabezpieczonych wpisem hipotecznym, dokonywa się przez odpowiedni wpis do księgi wieczystej.

2. Wpis do księgi wieczystej zostanie dokonany na podstawie administracyjnego tytułu wykonawczego.

Art. 119. Jeżeli obowiązek dłużnika zajętej wierzytelności lub innego prawa majątkowego zależy od świadczenia wzajemnego, które ma spełnić dłużnik egzekwowany, a które polega na wydaniu rzeczy, znajdującej się w jego władaniu, urząd skarbowy poleci organowi egzekucyjnemu odebranie tej rzeczy dłużnikowi egzekwowanemu, gdy jego obowiązek wydania rzeczy dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa jest już orzeczony prawomocnym wyrokiem lub stwierdzony innym tytułem egzekucyjnym. Na decyzję urzędu skarbowego służy zażalenie.

Art. 120. 1. Urząd skarbowy do wysokości poszukiwanej należności może z mocy samego zajęcia wykonywać wszelkie prawa dłużnika celem poszukiwania zajętej sumy lub świadczenia.

2. Wykonywanie praw dłużnika urząd skarbowy zleci bądź organowi egzekucyjnemu bądź innej osobie. Osobom nienależącym do składu osobowego władzy egzekucyjnej może być przyznane wynagrodzenie. Na decyzję urzędu skarbowego co do wynagrodzenia służy zażalenie.

3. Dłużnik egzekwowany powinien udzielić urzędowi skarbowemu wszelkich wyjaśnień, potrzebnych do dochodzenia praw przeciwko dłużnikowi zajętej wierzytelności lub prawa.

Art. 121. Jeżeli wykonywanie praw dłużnika przez urząd skarbowy natrafia na znaczne trudności, sąd na wniosek urzędu skarbowego wyznaczy kuratora celem wykonania tych praw. Bliższe oznaczenie czynności kuratora należy do sądu.

Art. 122. 1. W razie gdy ściąganie zajętej wierzytelności natrafia na znaczne trudności, może nastąpić sprzedaż wierzytelności, z wyjątkiem wierzytelności mających za przedmiot sumy płatne periodycznie (art. 107)

2. Do sprzedaży wierzytelności stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży ruchomości.

Art. 123. 1. W przypadku zajęcia prawa majątkowego urząd skarbowy może wprowadzić zarząd przymusowy lub dokonać sprzedaży prawa.

2. Do zarządu przymusowego i sprzedaży prawa stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji z pożytków i dochodów z nieruchomości przez zarząd przymusowy i o sprzedaży ruchomości.

ROZDZIAŁ II.

Egzekucja z udziałów w spółkach.

ODDZIAŁ 1.

Przepisy wspólne.

Art. 124. 1. Wszczęcie egzekucji z udziału w spółce może nastąpić w przypadku, gdy egzekucja z ruchomości spółnika okaże się bezskuteczna.

2. Na decyzję urzędu skarbowego o skierowaniu egzekucji do udziału w spółce służy zażalenie.

Art. 125. Za udział w spółce uważa się zespół praw majątkowych spółnika w spółce, nie wyłączając prawa do udziału w zyskach i innych korzyściach majątkowych oraz prawa do otrzymania wypłaty udziału w przypadku wystąpienia ze spółki lub rozwiązania spółki.

Art. 126. Skutki zajęcia udziału w spółce rozciągają się także na prawa uboczne, związane z zajęciem prawem głównym, oraz na prawa spółnika do zysku ze spraw jeszcze niezakończonych, przysługujące mu na wypadek wystąpienia ze spółki. Zajęcie udziału w spółce nie ma wpływu na prowadzenie tych spraw; urząd skarbowy może jednak żądać wyjaśnień, rachunków i podziału zysku z końcem każdego roku obrachunkowego oraz po zakończeniu tych spraw.

Art. 127. 1. Zajęcie udziału w spółce rozciąga się również na prawo spółnika do wypowiedzenia udziału oraz na prawo spółnika do wypowiedzenia spółki.

2. Z mocy zajęcia udziału w spółce urząd skarbowy może wykonać prawo spółnika do wypowiedzenia udziału bądź prawo spółnika do wypowiedzenia spółki z przyczyn przewidzianych w ustawie lub w umowie spółki.

3. Do współudziału przy sporządzaniu bilansu lub inwentarza spółki urząd skarbowy może delegować swego przedstawiciela.

4. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się tylko w przypadku poszukiwania należności orzeczonych prawomocnie.

Art. 128. Przez zajęcie udziału w spółce wierzyciel egzekwujący nie zyskuje charakteru spółnika w stosunku do spółki, może jednak zasięgać za pośrednictwem urzędu skarbowego wiadomości o stanie jej interesów.

Art. 129. Osoby prowadzące sprawy spółki oraz osoby uprawnione do reprezentowania spółki mają obowiązek na żądanie urzędu skarbowego udzielać wyjaśnień potrzebnych do dochodzenia praw związanych z zajęciem udziałem oraz okazywać księgi handlowe i zapiski.

Art. 130. Po zajęciu udziału w spółce nie wolno dłużnikowi egzekwowanemu rozporządzać prawami związanymi z zajęciem udziałem ani też czerpać żadnych korzyści wypływających z tych praw.

Art. 131. Uchwała spółników zapadła po wszczęciu egzekucji przeciw spółnikowi, wyłączająca zysk od podziału między spółników bądź też wyłączająca uczestnictwo egzekwowanego spółnika w podziale zysku, nie ma skutków prawnych dla wierzyciela egzekwującego.

ODDZIAŁ 2.

Egzekucja z udziałów w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością i w spółdzielniach.

Art. 132. Przepisy oddziału 1 stosuje się odpowiednio do egzekucji z udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością oraz w spółdzielni.

Art. 133. 1. Sprzedaż udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością odbywa się w trybie przewidzianym dla sprzedaży ruchomości.

2. Jeżeli ma nastąpić sprzedaż udziału w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, którego zbycie umowa spółki uzależnia od

zezwolenia spółki lub w inny sposób ogranicza, spółka ma prawo przedstawić osobę, która nabędzie udział za cenę, jaką określi na wniosek urzędu skarbowego sąd rejestrowy po wysłuchaniu w razie potrzeby jednego lub kilku biegłych.

3. W przypadku przewidzianym w ust. 1 spółka powinna w ciągu dwóch tygodni od zawiadomienia urzędu skarbowego o postanowieniu sprzedaży udziału zgłosić wnioski do tego urzędu o przeprowadzenie oszacowania. Jeżeli spółka w powyższym terminie z wnioskiem takim nie wystąpi albo jeżeli w ciągu dwóch tygodni od zawiadomienia spółki o ustaleniu ceny nabycia osoba, wskazana przez spółkę, nie złoży urzędowi skarbowemu ustalonej ceny, udziały będą sprzedane trybem, przewidzianym w niniejszym dekreście.

Art. 134. 1. Udziały członka spółdzielni ulegają zajęciu z zastosowaniem ograniczeń, przewidzianych w ustawie o spółdzielniach.

2. Wypowiedziany udział członka spółdzielni będzie wypłacony urzędowi skarbowemu na podstawie zatwierdzonego bilansu tego roku, w którym nastąpiło wypowiedzenie. Czas wypłaty wskazuje statut. W braku odpowiednich postanowień w statucie wypłata udziału nastąpić powinna najpóźniej w trzy miesiące od zatwierdzenia bilansu.

D Z I A Ł III.

Szczególny tryb egzekucji z przedsiębiorstw.

R O Z D Z I A Ł I.

Egzekucja z przedsiębiorstw utrzymujących stałe zakłady.

ODDZIAŁ 1.

Zarząd przymusowy i wydzierżawienie przedsiębiorstwa.

Art. 135. 1. Jeżeli zastosowana do przedsiębiorstwa egzekucja z ruchomości, z wierzytelności pieniężnych i innych praw majątkowych nie doprowadziła do zaspokojenia egzekwowanych należności orzeczonych prawomocnie, a dalsze bezwzględne jej prowadzenie mogłoby spowodować likwidację przedsiębiorstwa, urząd skarbowy może zarządzić zajęcie prowadzonego przez dłużnika przedsiębiorstwa.

2. Zajęcie przedsiębiorstwa powoduje z mocy samego prawa odjęcie dłużnikowi zarządu przedsiębiorstwa. Na wniosek dłużnika izba skarbową może przyznać z sum uzyskanych

z zarządu przymusowego odpowiednie kwoty na utrzymanie dłużnika, jeżeli zajęte przedsiębiorstwo było jego jedynym źródłem utrzymania, a dłużnik wykaże się niemożnością zarobkowania w zakresie posiadanych kwalifikacji.

3. Na decyzję urzędu skarbowego służy zażalenie.

Art. 136. 1. Równocześnie z zajęciem przedsiębiorstwa urząd skarbowy zwróci się do właściwej władzy przemysłowej o ustanowienie zarządu przymusowego nad przedsiębiorstwem. Władza przemysłowa w porozumieniu z urzędem skarbowym wyznaczy zarządcę przymusowego, określi jego prawa i obowiązki oraz ustali jego wynagrodzenie. Urzędowi skarbowemu przysługuje w każdym czasie prawo wglądu w gospodarkę zarządcy.

2. Do czasu ustanowienia zarządu przedsiębiorstwo może być unieruchomione, chyba że unieruchomienie może spowodować znaczną szkodę dla interesu publicznego lub prywatnego. W tym przypadku urząd skarbowy może poruczyć tymczasowy zarząd przedsiębiorstwa dłużnikowi, którego czynności ogranicza się do zakresu, jaki jest niezbędny do utrzymania przedsiębiorstwa w ruchu celem zapobieżenia grożącym szkodom. W razie odmowy przyjęcia zarządu przez dłużnika urząd skarbowy poruczy tymczasowy zarząd przedsiębiorstwa innej osobie.

Art. 137. Jeżeli cel egzekucji tego wymaga, zarządca przymusowy na wniosek urzędu skarbowego może na odpowiedni okres wydzierżawić przedsiębiorstwo osobie trzeciej, która obowiązana jest utrzymać je w ruchu. Umowa dzierżawy staje się ważną po zatwierdzeniu jej przez izbę skarbową, a jeżeli okres dzierżawy ma przekroczyć jeden rok — przez Ministra Skarbu. Umowa dzierżawy powinna być zawarta na piśmie.

Art. 138. W przypadku umorzenia egzekucji (art. 43 i 45) uprawnienia i zobowiązania, powstałe w okresie trwania zarządu przymusowego, przechodzą na dłużnika.

Art. 139. 1. Skierowanie egzekucji sądowej do majątku przedsiębiorstwa oraz zbycie lub wydzierżawienie przedsiębiorstwa po powstaniu tytułu egzekucyjnego nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu przepisów niniejszego oddziału.

2. Nabywca lub dzierżawca (ust. 1) przedsiębiorstwa może uwolnić się od zastosowania środka egzekucyjnego przewidzianego w art. 135, jeżeli zgłosił właściwemu urzędowi skar-

bowemu zamiar nabycia lub wydzierżawienia przedsiębiorstwa, a urząd skarbowy w terminie zawitym dwutygodniowym od daty zgłoszenia nie sprzeciwił się temu.

ODDZIAŁ 2.

Upadłość.

Art. 140. 1. Jeżeli na zaspokojenie egzekwowanych przez urząd skarbowy orzeczonych prawomocnie należności, przypadających od dłużnika w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa, nie wystarczają płynne aktywa przedsiębiorstwa, a wydzierżawienie lub zarząd przymusowy przedsiębiorstwa (art. 136, 137) nie rokuje według słusznej oceny urzędu skarbowego ściągnięcia tych należności w ciągu dwóch lat, kupiec zostanie uznany za upadłego.

2. Za aktywa płynne przedsiębiorstwa w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się gotówkę, surowce, towary oraz wierzytelności z terminem płatności nie dłuższym niż dziewięć miesięcy.

3. W celu ustalenia stosunków majątkowych dłużnika jest on obowiązany przedstawić urzędowi skarbowemu na żądanie księgi handlowe oraz udzielić wszelkich potrzebnych wyjaśnień.

Art. 141. 1. Do zgłoszenia wniosku do sądu o ogłoszenie upadłości z powodów przewidzianych w art. 140 uprawniony jest wyłącznie urząd skarbowy przeprowadzający egzekucję.

2. We wniosku urząd skarbowy uprawdopodobni istnienie okoliczności uzasadniających w myśl art. 140 uznanie kupca za upadłego.

3. Postępowanie upadłościowe będzie prowadzone przy zastosowaniu przepisów prawa upadłościowego ze zmianami wynikającymi z przepisów niniejszego dekretu.

Art. 142. Urząd skarbowy reprezentuje w postępowaniu upadłościowym wszystkich wierzycieli, których należności są przez niego egzekwowane.

Art. 143. Urząd skarbowy jest wolny od złożenia kaucji na zabezpieczenie roszczeń dłużnika o odszkodowanie z powodu wykonania zarządzenia tymczasowego, które ma być wydane celem zabezpieczenia majątku dłużnika.

Art. 144. Wierzytelności i prawa wątpliwe co do istnienia lub możliwości realizacji nie

mogą być wyłączone z masy upadłości i oddane upadłemu do jego dowolnego rozporządzenia, jeżeli urząd skarbowy temu się sprzeciwi.

Art. 145. 1. Urząd skarbowy może w terminie zawitym dwutygodniowym od dnia zawiadomienia o postanowieniu sprzedaży przedstawić syndykowi nabywcę przedsiębiorstwa upadłego.

2. Nabywca przedstawiony przez urząd skarbowy ma prawo pierwokupu według przepisów kodeksu zobowiązań.

3. Nabywcą przedstawionym przez urząd skarbowy może być tylko:

- a) przedsiębiorstwo państwowe,
- b) przedsiębiorstwo związku samorządu terytorialnego,
- c) spółdzielnia wskazana przez związek rewizyjny spółdzielni.

Art. 146. 1. Na wniosek urzędu skarbowego sędzia-komisarz obowiązany jest ustanowić radę wierzycieli niezależnie od sumy wierzytelności, jaką urząd skarbowy reprezentuje.

2. Do rady wierzycieli powinien być powołany jako członek rady reprezentant urzędu skarbowego.

Art. 147. W sprawie kontroli działalności syndyka i badania stanu funduszków masy posiedzenie rady wierzycieli może zwołać członek rady reprezentujący wierzytelność zgłoszoną przez urząd skarbowy, który wówczas na posiedzeniu przewodniczy.

Art. 148. Poza przypadkami przewidzianymi w prawie upadłościowym sędzia-komisarz obowiązany jest zwołać zgromadzenie wierzycieli na wniosek członka rady wierzycieli, reprezentującego wierzytelność zgłoszoną przez urząd skarbowy.

Art. 149. Sędzia-komisarz na wniosek reprezentanta urzędu skarbowego wstrzyma uchwałę rady wierzycieli lub zgromadzenia wierzycieli, jeżeli zdaniem reprezentanta urzędu skarbowego uchwała narusza interes Skarbu Państwa bądź interes wierzyciela, którego należności są egzekwowane przez urząd skarbowy. W tym przypadku sędzia-komisarz w ciągu trzech dni przedstawi sprawę sądowi do rozstrzygnięcia.

Art. 150. Do zawarcia układu z wierzycielami potrzebna jest zgoda urzędu skarbo-

wego, chyba że należności wierzycieli reprezentowanych przez urząd skarbowy znajdują całkowite zaspokojenie.

ROZDZIAŁ II.

Egzekucja z przedsiębiorstw nieutrzymujących stałych zakładów handlowych lub przemysłowych.

Art. 151. Egzekucja z przedsiębiorstw nieutrzymujących stałych zakładów handlowych lub przemysłowych (handel rozwojny, obnośny, jarmarczny, wędrownie rzemiosło itp.) może być przeprowadzona w trybie przewidzianym w niniejszym rozdziale.

Art. 152. 1. Organ egzekucyjny okaże właścicielowi przedsiębiorstwa lub zastępcy właściciela przedsiębiorstwa tytuł wykonawczy oraz zarządzenie egzekucyjne i wezwie go do uiszczenia egzekwowanych należności. W razie odmowy uiszczenia organ egzekucyjny zajmie towar, będący przedmiotem handlu, oraz przystąpi do natychmiastowej sprzedaży towaru z wolnej ręki w całości lub częściami.

2. Towar może być sprzedany po cenie nie niższej niż 75% ceny rynkowej.

Art. 153. 1. Niesprzedany w trybie określonym w artykule poprzedzającym towar powinien być dokładnie opisany, oszacowany i zabrany do składnicy urzędu skarbowego lub oddany pod dozór osobie trzeciej.

2. Dalsze postępowanie egzekucyjne co do zajętego towaru będzie prowadzone na zasadach ogólnych, dotyczących egzekucji z ruchomości.

D Z I A Ł IV.

Egzekucja z pożytków i dochodów z nieruchomości przez zarząd przymusowy.

Art. 154. 1. Zarząd przymusowy można ustanowić nad nieruchomością, jeżeli zastosowanie przez urząd skarbowy innych środków egzekucyjnych, do których przeprowadzenia jest uprawniony, nie odniosło skutku, a czysty dochód dwuletni z tej nieruchomości wystarczy na zaspokojenie należności egzekwowanej.

2. Jeżeli przed upływem dwuletniego okresu trwania zarządu okaże się, że dochód dwuletni nie wystarcza na zaspokojenie pretensji egzekwowanej, Minister Skarbu może okres trwania zarządu przedłużyć.

3. Na decyzję urzędu skarbowego co do ustanowienia zarządu przymusowego służy zażalenie.

Art. 155. Do ustanowienia zarządu przymusowego nad nieruchomością właściwy jest urząd skarbowy, w którego okręgu nieruchomość jest położona.

Art. 156. Przed ustanowieniem zarządu przymusowego urząd skarbowy wezwie dłużnika do uiszczenia wierzytelności egzekwowanych w ciągu dwóch tygodni pod rygorem wyznaczenia zarządcy.

Art. 157. Równocześnie z wysłaniem dłużnikowi wezwania urząd skarbowy przesyła właściwemu sądowi wniosek o dokonanie wpisu o ustanowieniu zarządu przymusowego w księdze wieczystej. Jeżeli nieruchomość nie ma urzędzonej księgi wieczystej, sąd na wniosek urzędu skarbowego zarządzi złożenie decyzji o ustanowieniu zarządu przymusowego do zbioru dokumentów, prowadzonego dla tej nieruchomości.

Art. 158. 1. Wszelkie pożytki i dochody z nieruchomości, objętej zarządem przymusowym, w stosunku do dłużnika są zajęte z chwilą doręczenia mu wezwania.

2. W stosunku do dłużnika, któremu nie doręczono jeszcze wezwania, jako też w stosunku do osób trzecich nieruchomość jest zajęta z chwilą dokonania wpisu w księdze wieczystej albo zarządzenia złożenia decyzji o ustanowieniu zarządu przymusowego do zbioru dokumentów, prowadzonego dla tej nieruchomości.

3. Jednakże w stosunku do każdego, kto wiedział o wszczęciu egzekucji, skutki zajęcia powstają z chwilą, gdy o wszczęciu egzekucji powziął wiadomość, chociażby wezwanie nie zostało jeszcze wysłane dłużnikowi ani wpis w księdze wieczystej nie był jeszcze dokonany.

Art. 159. 1. Wskutek ustanowienia zarządu przymusowego zostaje dłużnikowi odjęty zarząd i użytkowanie zajętej nieruchomości.

2. Jeżeli dłużnik w chwili ustanowienia zarządu korzysta z pomieszczeń w nieruchomości, nad którą ustanowiono zarząd, należy je mu pozostawić. Urząd skarbowy może jednak zarządzić odebranie pozostawionych dłużnikowi pomieszczeń, jeżeli dłużnik lub jego domownicy przeszkadzają zarządcy w wykonaniu zarządu.

3. Od chwili złożenia wniosku sądowi (art. 157) dłużnik nie może zbywać ani zastawiać nieruchomości ani rzeczy będących przynależnością nieruchomości, ani też żadnych płodów i pożytków, czynszów i praw, które są objęte zajęciem.

4. Zbycie nieruchomości po doręczeniu wezwania (art. 158) nie ma wpływu na dalsze postępowanie egzekucyjne. Również nie mają wpływu na to postępowanie inne zmiany w stanie prawnym nieruchomości, zaszłe po dokonaniu wpisu o ustanowieniu zarządu przymusowego.

Art. 160. 1. Urząd skarbowy ustanawia zarządcą osobę, która zgadza się na przyjęcie zarządu i ma odpowiednie przygotowanie do należytego sprawowania zarządu. Osobę zarządcy nieruchomości ziemskiej urząd skarbowy ustanawia po porozumieniu się z właściwą powiatową władzą administracji rolnej.

2. Urząd skarbowy może z ważnych przyczyn usunąć zarządcę i ustanowić innego.

3. Zarządcą nie może być osoba pozostająca w stosunku pokrewieństwa do dłużnika do trzeciego stopnia albo powinowactwa do trzeciego stopnia.

Art. 161. W zakresie swych czynności zarząd powinien stosować się do poleceń urzędu skarbowego.

Art. 162. Zarządca obejmuje zarząd przymusowy na podstawie upoważnienia wydane go na piśmie przez urząd skarbowy.

Art. 163. Po ustanowieniu zarządu zarządca zawiadomi wskazane przez wierzyciela osoby, aby świadczenia, przypadające od nich tytułem dochodu z nieruchomości, objętej zarządem przymusowym, tak zaległe jak i przyszłe, uiszczały do rąk zarządcy, oraz uprzedzi, że uiszczenie do rąk dłużnika nie będzie ważne w stosunku do wierzyciela.

Art. 164. 1. Zarządca obowiązany jest wykonywać czynności, potrzebne do podtrzymania prawidłowego gospodarstwa i korzystnego użytkowania nieruchomości, poddanej zarządowi przymusowemu. Ma on prawo do pobierania zamiast dłużnika wszelkich pożytków i dochodów z nieruchomości, spieniężania zbędnych dla gospodarstwa pożytków oraz prowadzenia spraw, które przy wykonywaniu zarządu okażą się potrzebne.

2. Zarządcy wolno zaciągać tylko takie zobowiązania, które mogą być zaspokojone z dochodów i są usprawiedliwione zwykłym trybem gospodarowania.

3. Czynności, poza zwykły zarząd wykraczające, zarządca może wykonywać tylko za zgodą dłużnika, a w jej braku — za zezwoleniem urzędu skarbowego, który przed wyda-

niem decyzji wysłucha dłużnika i zarządcę, chyba że zwłoka groziłaby szkodą. Na decyzję urzędu skarbowego służy zażalenie.

Art. 165. Zarząd przymusowy nie ma wpływu na umowy najmu lub dzierżawy, istniejące w chwili jego ustanowienia. Zarządcy wolno jednak wypowiadać tego rodzaju umowy pod warunkami w tej mierze obowiązującymi oraz zawierać umowy na czas, przyjęte miejscowym zwyczajem. Do wydzierżawienia nieruchomości wymagana jest zgoda dłużnika, a w jej braku zezwolenie urzędu skarbowego.

Art. 166. Zarządca składa urzędowi skarbowemu sprawozdania ze swoich czynności, jak również sprawozdania rachunkowe, usprawiedliwione dokumentami. Sprawozdania te powinny obejmować okresy kwartalne, a nadto roczne. Sprawozdania kwartalne składa zarządca w terminie 15 dni po upływie kwartału, a roczne w terminie 15 dni po upływie roku kalendarzowego.

Art. 167. 1. Po zbadaniu sprawozdania zarządcy i po wysłuchaniu dłużnika i zarządcy urząd skarbowy zatwierdza pozycje rachunkowe, które uzna za usprawiedliwione.

2. Na decyzję urzędu skarbowego służy zażalenie.

Art. 168. 1. Zarządca ma prawo do wynagrodzenia, które mu oznaczy urząd skarbowy stosownie do trudów przez niego poniesionych oraz do zwrotu wydatków, które z własnych funduszy z powodu zarządu wyłożył.

2. Na decyzję urzędu skarbowego co do wynagrodzenia zarządcy lub co do zwrotu poniesionych kosztów służy zażalenie.

Art. 169. 1. Zarządca traci prawo do wynagrodzenia i zwrotu poniesionych kosztów, jeżeli nie zażąda ich w ciągu miesiąca po ustąpieniu z zarządu.

2. Roszczeń powyższych nie można dochodzić w drodze powództwa.

Art. 170. 1. Jeżeli prowadzenie zarządu wymaga kosztów, na pokrycie których nie wystarczają dochody bieżące — wierzyciel na wezwanie urzędu skarbowego, wystosowane na wniosek zarządcy, powinien złożyć zarządcy odpowiednią kwotę.

2. Jeżeli wierzyciel temu wezwaniu nie uczyni zadość, egzekucja zostanie umorzona.

Art. 171. Z dochodów pokrywa zarządca bezpośrednio konieczne wydatki, połączone z zarządem, w następującej kolejności:

- a) koszty egzekucyjne, a przede wszystkim koszty zarządu przymusowego,
- b) należności pracowników zatrudnionych w nieruchomości, której zarząd dotyczy, lub w przedsiębiorstwach, znajdujących się na tej nieruchomości i należących do dłużnika, tak bieżące jak i zaległe z ostatniego roku przed ustanowieniem zarządu,
- c) bieżące podatki i inne daniny publiczne należne z nieruchomości, której zarząd dotyczy,
- d) bieżące należności instytucji ubezpieczeń społecznych powstałe z tytułu ubezpieczenia pracowników, wymienionych pod lit. b),
- e) należności z tytułu umów ubezpieczenia, które ponosić ma dłużnik, jeżeli umowy te dotyczą nieruchomości podanej zarządowi, jej przynależności lub plodów i pożytków zarządem objętych,
- f) odsetki, raty amortyzacyjne, renty i inne powtarzające się należności z wierzycielności i praw hipotecznie zabezpieczonych, przypadające podczas zarządu przymusowego oraz zaległe za ostatni rok przed ustanowieniem zarządu w kolejności stosownie do zabezpieczenia, służącego im w myśl prawa rzeczowego, jeżeli służy im niewątpliwie pierwszeństwo przed należnościami egzekwowanymi.

Art. 172. Zarządca ma prawo pobrać z dochodu przyznane mu przez urząd skarbowy wynagrodzenie.

Art. 173. Nadwyżka dochodów, pozostała po pokryciu koniecznych wydatków (art. 171), będzie wpłacona przez zarządcę do depozytu urzędu skarbowego celem zaspokojenia egzekwowanych należności.

Art. 174. Zarządca jest odpowiedzialny za należyte pełnienie nałożonych na niego obowiązków wobec wierzyciela i dłużnika.

Art. 175. 1. Do zarządu przymusowego ułamkowej części nieruchomości stosuje się odpowiednio przepisy o zarządzie całej nieruchomości. Zarządca jednak działa tylko w granicach praw dłużnika jako współwłaściciela.

2. O zarządzie przymusowym ułamkowej części nieruchomości należy zawiadomić także pozostałych współwłaścicieli nieruchomości.

Art. 176. 1. Po ustanowieniu zarządu przymusowego nad nieruchomością nie można kierować egzekucji do pożytków i dochodów z tej nieruchomości w sposób inny niż przez zarząd przymusowy.

2. W razie zbiegu egzekucji sądowej z egzekucją administracyjną do pożytków i dochodów z nieruchomości w trybie zarządu przymusowego ma zastosowanie art. 7 niniejszego dekretu z tym zastrzeżeniem, że jeżeli egzekucja sądowa przez zarząd przymusowy skierowana została po wszczęciu egzekucji w tej drodze przez urząd skarbowy, przysługuje urzędowi skarbowemu prawo wglądu w gospodarkę zarządcy w każdym czasie oraz składania wniosków i skarg do sądu w toku zarządu. Na postanowienie sądu służy zażalenie.

D Z I A Ł V.

Podział sumy uzyskanej przy zbiegu egzekucji.

Art. 177. Przepisy działu niniejszego stosuje się w przypadkach zbiegu roszczeń Skarbu Państwa z roszczeniami innych wierzycieli do tego samego dłużnika, gdy suma ściągnięta nie wystarcza na zaspokojenie wszystkich wierzycieli.

Art. 178. 1. Przy zbiegu roszczeń, o których mowa w artykule poprzedzającym, organ egzekucyjny zarachuje ściągniętą od dłużnika kwotę przede wszystkim na należności, którym służy przywilej pierwszeństwa zaspokojenia, resztę zaś na nieuprzywilejowane należności Skarbu Państwa i należności innych wierzycieli proporcjonalnie do sumy tych należności z wszystkich tytułów wykonawczych obejmujących roszczenia Skarbu Państwa i z wszystkich tytułów wykonawczych innych wierzycieli.

2. Z kwoty wydzielonej na zaspokojenie należności nieuprzywilejowanych innych wierzycieli zaspakaja się poszczególnych wierzycieli w kolejności zgłoszeń wniosków egzekucyjnych.

3. Jeżeli suma należności innych wierzycieli nie przekracza jednej dziesiątej części sumy należności Skarbu Państwa, cała ściągnięta kwota będzie zarachowana na należności Skarbu Państwa.

Art. 179. O kolejności zgłoszeń wniosków egzekucyjnych, o której mowa w ust. 2 arty-

kulu poprzedzającego, decyduje data wpływu wniosku do urzędu skarbowego. Należności różnych wierzycieli objęte wnioskami egzekucyjnymi, które wpłynęły w jednym dniu, będą zaspakajane proporcjonalnie do wysokości sumy należności.

Art. 180. Wierzyciel, który we wniosku egzekucyjnym nie powołał się na przysługujący zgłoszonym do egzekucji należnościom przywilej pierwszeństwa zaspokojenia, z podaniem podstawy prawnej, traci prawo wynikające z tego przywileju przy stosowaniu przepisów niniejszego działu.

C Z Ę Ś C III.

Postępowanie zabezpieczające.

Art. 181. 1. Zabezpieczenie należności przed terminem jej płatności następuje na wniosek wierzyciela. Wniosek powinien zawierać:

- a) powołanie przepisów prawnych, na podstawie których służy wierzycielowi prawo żądania zabezpieczenia,
- b) podanie i uprawdopodobnienie okoliczności, które wskazują na niebezpieczeństwo w razie zwłoki,
- c) wskazanie majątku, na którym należność ma być zabezpieczona.

2. Do wniosku powinien być dołączony tytuł wykonawczy.

3. We wniosku może być podana wysokość oraz forma kaucji; przez której złożenie dłużnik może się uwolnić od wykonania zabezpieczenia.

Art. 182. Na decyzję urzędu skarbowego, zarządzającą lub odmawiającą przeprowadzenia lub uchylenia zabezpieczenia, służy zażalenie.

Art. 183. 1. Zabezpieczenie należności następuje przez:

- a) zajęcie ruchomości,
- b) wpis hipoteki przymusowej,
- c) zakaz zbywania lub obciążania nieruchomości, które nie mają urządzonej księgi wieczystej albo których księga wieczysta zaginęła lub uległa zniszczeniu.

d) zajęcie wierzytelności lub innego prawa majątkowego.

2. Zajęcie ruchomości oraz zajęcie wierzytelności lub innego prawa majątkowego, zarówno zabezpieczonego jak i niezabezpieczonego na nieruchomości, następuje na podstawie administracyjnego tytułu wykonawczego.

Art. 184. 1. Zabezpieczenie należności przeciwko Skarbowi Państwa nie jest dopuszczalne.

2. Nie mogą być przedmiotem zabezpieczenia rzeczy i prawa, z których egzekucja nie jest dopuszczalna, ani rzeczy ulegające szybkiemu zepsuciu.

3. Zajęta gotówka dłużnika oraz jego papiery wartościowe będą wniesione do depozytu urzędu skarbowego.

4. Sprzedaż egzekucyjna zajętych ruchomości nie jest dopuszczalna, chyba że dłużnik zażąda takiej sprzedaży.

Art. 185. Zajęta wierzytelność po nadejściu jej płatności powinna być przez dłużnika tej wierzytelności uiszczona do depozytu urzędu skarbowego. Tak samo powinny być uiszczane do depozytu urzędu skarbowego wierzytelności płatne okresowo, bez ponawiania zajęcia, aż do wysokości należności zabezpieczonej.

Art. 186. Urząd skarbowy w decyzji o zabezpieczeniu oznaczy należność, która ma być zabezpieczona, jej wysokość, majątek poddany zabezpieczeniu, sposób i zakres zabezpieczenia oraz kaucję, którą dłużnik może złożyć w celu zapobieżenia dokonaniu lub w celu uchylecia dokonanego zabezpieczenia.

Art. 187. Wszelkie zabezpieczenie należności będzie na żądanie dłużnika zastąpione złożeniem przez niego do depozytu urzędu skarbowego kaucji w gotówce w odpowiedniej wysokości, oznaczonej przez urząd skarbowy.

Art. 188. Na kaucji (art. 181 ust. 3 i art. 187) służy wierzycielowi pierwszeństwo zaspokożenia zabezpieczonych należności.

Art. 189. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od dokonania zabezpieczenia lub od złożenia kaucji wierzyciel nie złoży wniosku o wszczęcie egzekucji, zabezpieczenie na wniosek dłuż-

nika zostanie uchylone, a wpłacona kaucja wydana.

Art. 190. Do postępowania zabezpieczającego mają odpowiednie zastosowanie przepisy o postępowaniu egzekucyjnym.

Art. 191. Za czynności zabezpieczenia nie pobiera się kosztów egzekucyjnych z wyjątkiem wydatków (art. 193 ust. 10); wydatki obciążają wierzyciela.

C Z Ę Ś C I V.

Koszty w postępowaniu egzekucyjnym.

Art. 192. 1. Koszty egzekucyjne, o ile ni-
niejszy dekret inaczej nie stanowi, ciąży na
dłużniku i podlegają przymusowemu ściągnię-
ciu łącznie z egzekwowaną należnością.

2. Koszty egzekucyjne przypadają władzy,
która przeprowadza egzekucję.

Art. 193. 1. Kosztami egzekucyjnymi są
opłaty i wydatki.

2. Opłaty za dokonane czynności egzeku-
cyjne wynoszą:

grupa A) za pobranie przez organ egzeku-
cyjny na miejscu u dłużnika całkowitej zaleg-
łości bez dokonania zajęcia — 1% od sumy
zaległości łącznie z należnościami ubocznymi,
najmniej jednak 10 zł, najwyżej 5.000 zł;

grupa B) za zajęcie ruchomości, wierzy-
telności pieniężnych lub innych praw mająt-
kowych — 2% od sumy zaległości łącznie z na-
leżnościami ubocznymi, najmniej jednak 20 zł,
najwyżej 50.000 zł;

grupa C) za czynności licytacyjne (ob-
wieszczenie o licytacji, protokół licytacji, nie-
dojście do skutku licytacji itp.) lub sprzedaży
w inny sposób — 3% od sumy zaległości łącznie
z należnościami ubocznymi, najmniej jed-
nak 30 zł, najwyżej 100.000 zł.

3. Kwoty obliczonych opłat zaokrągla się
do pełnego złotego w górę.

4. Przy zbiegu czynności egzekucyjnych
grupy opłat lit. B) i C) opłatę pobiera się od-
rębnie w wysokości określonej dla każdej gru-
py.

5. W przypadku uiszczenia do rąk organu
egzekucyjnego tylko części poszukiwanej na-
leżności i dokonania na pozostałą sumę zaję-

cia opłatę pobiera się w wysokości, określonej dla grupy B), od całej ściąganej należności.

6. Za dalsze czynności egzekucyjne, wchodzące w skład danej grupy, oddzielnych opłat egzekucyjnych nie pobiera się.

7. Obowiązek uiszczenia opłaty egzekucyjnej, określonej dla grupy A), powstaje z chwilą przybycia organu egzekucyjnego celem dokonania zajęcia.

8. Obowiązek uiszczenia opłaty egzekucyjnej, określonej dla grupy B), powstaje z chwilą dokonania zajęcia ruchomości, wierzytelności pieniężnych lub praw majątkowych.

9. Obowiązek uiszczenia opłaty egzekucyjnej, określonej dla grupy C), powstaje z chwilą rozpisania licytacji lub wszczęcia czynności, zmierzających do sprzedaży w inny sposób.

10. Wydatkami egzekucyjnymi są koszty faktycznie poniesione w toku postępowania egzekucyjnego, a w szczególności:

- a) koszty ogłoszeń w pismach,
- b) wynagrodzenie osób trzecich za otwarcie pomieszczeń i schowków, koszty przewozu, przechowania i dozoru zajętych ruchomości, koszty przesyłki zajętych ruchomości do innej miejscowości oraz koszty utrzymania zajętych zwierząt,
- c) wynagrodzenie świadków i biegłych.

11. Urząd skarbowy może żądać od wierzyciela zaliczki na pokrycie przewidywanych wydatków egzekucyjnych oraz zawiesić kroki egzekucyjne do czasu otrzymania żądanej zaliczki. Wspólne wydatki, poniesione w związku z egzekucją u dwu lub więcej dłużników, rozdziela się pomiędzy wszystkich dłużników, mając na uwadze szczególne okoliczności egzekucji u każdego z nich.

Art. 194. 1. Wierzyciel ponosi koszty egzekucyjne:

- a) jeżeli skierował do urzędu skarbowego wniosek o wszczęcie egzekucji należności, która przed wysłaniem wniosku została uiszczona, umorzona, odroczone lub rozłożona na raty, bądź też jeżeli uiszczenie, umorzenie, odroczenie lub rozłożenie na raty nastąpiło wprawdzie po wysłaniu wniosku egzekucyjnego, jednak wierzyciel w ciągu

tygodnia od zajścia tych okoliczności nie nadesłał urzędowi skarbowemu zawiadomienia; za czynności egzekucyjne, dokonane przed upływem tego terminu, kosztów egzekucyjnych nie pobiera się,

- b) jeżeli w ciągu roku po otrzymaniu odpisu protokołu, stwierdzającego bezskuteczność egzekucji administracyjnej przeciwko dłużnikowi z powodu braku mienia podlegającego zajęciu, wierzyciel ponowił wnioski egzekucyjne lub zażądał ściągnięcia innych należności u tego dłużnika, a protokółarnie znowu stwierdzono bezskuteczność egzekucji administracyjnej z tego samego powodu.

2. W przypadkach przewidzianych w ust. 1 wierzyciel ponosi powstałe wydatki egzekucyjne oraz połowę opłat przewidzianych w art. 193 za czynności egzekucyjne chociażby rozpoczęte.

3. Wierzyciel ponosi wydatki egzekucyjne/

- a) jeżeli od dłużnika nie mogą być ściągane,
- b) związane z przekazaniem wierzycielowi ściągniętej gotówki.

4. Wierzyciel obowiązany jest uiścić obciążające go koszty egzekucyjne w ciągu miesiąca po otrzymaniu wezwania. W razie nieuiszczenia tych kosztów w powyższym terminie urząd skarbowy może pokryć należne koszty egzekucyjne ze ściągniętych należności lub innego majątku wierzyciela, bądź też ściągnąć je od wierzyciela w trybie egzekucji administracyjnej.

Art. 195. 1. Koszty egzekucyjne mogą być umorzone:

- a) w przypadkach nieściągalności,
- b) na uzasadnione podanie wierzyciela lub dłużnika w przypadkach, gdy za uwzględnieniem podania przemawiają ważne okoliczności.

2. Do umarzania kosztów egzekucyjnych uprawniona jest władza, na rzecz której koszty te przypadają (art. 192 ust. 2), przy czym:

- a) do kwoty 1.000 zł — władza przeprowadzająca egzekucję.

- b) do kwoty 10.000 zł — władza, której władza przeprowadzająca egzekucję bezpośrednio podlega,
- c) w innych przypadkach — właściwa władza naczelna.

3. Władze, o których mowa w ustępie poprzedzającym, uprawnione są także do odroczenia i rozkładania na raty należności z tytułu kosztów egzekucyjnych w granicach powyższych kwot na okres do jednego roku.

C Z Ę Ś C V.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 196. 1. Czynności egzekucyjne wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu będą prowadzone dalej w trybie i przez władze, określone w niniejszym dekrete.

2. Opłaty egzekucyjne (art. 193) nie będą jednak pobierane w myśl przepisów niniejszego dekretu, jeżeli w sprawach wszczętych (ust. 1) pobrano je już od dłużnika za wszystkie czynności egzekucyjne w myśl przepisów dotychczasowych.

Art. 197. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu oraz innym zainteresowanym ministrom — każdemu w jego zakresie działania.

Art. 198. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy dotyczące przedmiotów, unormowanych w niniejszym dekrete, a w szczególności:

- a) ustawa z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 328), uzupełniona dekretem z dnia 26 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 283),
- b) art. 24 — 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 342), zmienionego rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 624) i z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) oraz dekretem z dnia 26 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 284).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

85

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 stycznia 1947 r.

w sprawie poruczenia przymusowego ściągania niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych organom wykonawczym gmin miejskich i wiejskich oraz wydziałom wykonawczym komisji uzdrowiskowych.

Na podstawie art. 1 ust. 3 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 84) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przymusowe ściąganie świadczeń pieniężnych:

- a) na rzecz związków samorządu terytorialnego i ich instytucji,
- b) na rzecz Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych z tytułu składek,

- c) z tytułu kar pieniężnych i grzywien nakładanych przez władze administracji ogólnej

porucza się właściwym organom wykonawczym gmin miejskich i wiejskich.

§ 2. Przymusowe ściąganie świadczeń pieniężnych z tytułu taks, opłat i kar na rzecz funduszu kuracyjnego, pobieranych na podstawie art. 34 pkt 2 i art. 35 pkt 6 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 254) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia